

Bruksela, dnia 19 marca 2018 r.

KANCELARIA SENATU

Przedstawiciel Kancelarii Senatu
przy Unii Europejskiej

Sprawozdanie na temat debat i rezolucji budżetowych podczas sesji plenarnej w dniach 12-15 marca 2018 r.

1. BUDŻET - Debata na temat ogólnych wytycznych do budżetu na rok 2019

W dniu 13 marca 2018 r. podczas sesji plenarnej odbyła się debata nad sprawozdaniem pana posła eurodeputowanego **Viotti** (S & D, Włochy) na temat ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2019. Ogólnie można uznać debatę za spokojną, z podobnymi stanowiskami prezentowanymi przez grupy EPP, S & D, ALDE i Zielonych. Przedstawiciele grupy ECR uważali, że tylko unijna wartość dodana uzasadnia istnienie budżetu UE. Grupa EFDD z kolei była zdania, że wkład Zjednoczonego Królestwa do budżetu na rok 2019 powinien być przedmiotem kompleksowej umowy dotyczącej Brexitu. Przedstawiciele grupy ENF z kolei podkreślali, że priorytety budżetowe UE są oderwane od rzeczywistości.

Eurodeputowany **Daniele Viotti** za kluczowy priorytet uznał walkę z bezrobociem wśród młodzieży poprzez konkretne finansowanie projektu Youth Initiative (Inicjatywy na rzecz młodzieży). Kolejnymi priorytetami, o których wspomniał, było wsparcie dla MŚP, Erasmus i Erasmus +, kwestie związane z obronnością i migracją w UE - zarówno w ramach UE, jak i w celu zajęcia się jej podstawowymi przyczynami. Należy wzmocnić także Europę społeczną i działania na rzecz środowiska. Nalegał, aby nowe wyzwania były finansowane z nowych źródeł i zwracał się zarówno do Komisji, jak i Rady, aby wykazały się ambicją.

Komisarz **Oettinger** powiedział, że priorytety Komisji w większości odpowiadają priorytetom PE. Przyznał również, że stanowisko Rady w sprawie priorytetów nie jest dalekie

od stanowiska PE. Jeśli chodzi o środki na ich finansowanie, uznał, że zadanie może być łatwiejsze niż oczekiwano na 2019 r., biorąc pod uwagę, że Wielka Brytania wydaje się być gotowa do wniesienia wkładu w budżet na cały rok 2019. W budżecie potrzebna będzie pewna elastyczność, aby poradzić sobie z ewentualnymi pilnymi potrzebami. Przypomniął, że potrzebny jest nowy wkład w wysokości 3 miliardów euro, aby wesprzeć uchodźców w Turcji i że część tych pieniędzy musi być zagwarantowana już budżecie na rok 2019. Zapowiedział, że Komisja przedstawi kalendarz budżetowy na 2019 r. w maju br.

- **Wystąpienia w imieniu grup politycznych:**

Występująca w imieniu grupy EPP eurodeputowana **Monika Hohlmeier** (EPP, Niemcy) zgodziła się z priorytetami przedstawionymi przez sprawozdawcę, ale zwróciła uwagę, że miejsca pracy dla młodzieży muszą być trwałe i długotrwałe.

Występująca w imieniu grupy S&D eurodeputowana **Isabelle Thomas** (S & D, Francja) z zadowoleniem przyjęła sprawozdanie. Oczekuje od Komisji większej przejrzystości w kwestii sposobu finansowania Inicjatywy dla młodzieży, ponieważ jej finansowanie, o którym zdecydowano na ostatnim posiedzeniu pojedynczym, opiera się na samym przewidywaniu środków budżetowych.

Występujący w imieniu grupy ECR eurodeputowany **Benrd Kölmel** (ECR, Niemcy) uznał, że wartość dodana UE jest najważniejszym elementem budżetu na 2019 rok i dotyczy w szczególności osiągnięcia korzyści skali z wkładów, jakie państwa członkowskie mogłyby wnieść w celu ochrony granic zewnętrznych, a nie pomnażania kontroli granicznych wewnątrz UE. Podkreślił również, że w przeciwieństwie do opinii poprzedników jego grupa jest zdania, że finansowanie walki z bezrobociem wśród młodzieży z budżetu UE nie jest właściwe, ze względu na jego strukturę.

Występujący w imieniu grupy ALDE eurodeputowany **Gérard Deprez** (ALDE, Belgia) nalegał na potrzebę wzmocnienia programu Erasmus i filaru społecznego.

Występujący w imieniu grupy Zielonych eurodeputowany **Indrek Tarand** (Zieloni, Estonia) zgodził się, że należy wzmocnić program Erasmus i Inicjatywę dla młodzieży, a także politykę obronną UE.

Występujący w imieniu grupy EFDD eurodeputowany **Patrick O'Flynn** (EFDD, Wielka Brytania) podkreślił, że finansowanie budżetu na 2019 rok przez Wielką Brytanię jest uzależnione od zawarcia kompleksowego porozumienia w sprawie Brexitu.

Występujący w imieniu grupy ENF eurodeputowany **Bernard Monot** (ENF, Francja) stwierdził, że priorytety budżetu UE pokazują, że UE jest oderwana od rzeczywistości.

Inni posłowie do PE zwracali uwagę na następujące kwestie. Eurodeputowany **José Manuel Fernandes** (EPP, Portugalia) podkreślił charakter inwestycyjny budżetu UE. Eurodeputowany **Siegfried Muresan** (EPP, Rumunia), sprawozdawca ds. budżetu na 2018 r., wezwał komisarza, aby oparł się wszelkim próbom ze strony Rady, by zmniejszyć zasoby działu 1A (badania, Cosme, Erasmus, etc.). Eurodeputowany **Nicola Caputo** (S & D, Włochy) zwrócił się o przydzielenie większej ilości środków na program LIFE. Eurodeputowany **Doru Frunzulica** (S & D, Rumunia) podkreślił znaczenie większego wsparcia dla PESCO.

W swoich uwagach końcowych komisarz **Oettinger** zgodził się z eurodeputowanym Frunzulica w kwestii znaczenia finansowania fazy pilotażowej PESCO w 2019 r. Zapewnił sprawozdawcę, że do budżetu zostaną włączone niezbędne środki na walkę z bezrobociem osób młodych i jego pokonanie. Jednak podkreślił, że zdolność absorpcji stanowi poważny problem. 1,2 mld EUR zostało przydzielone na inicjatywę na rzecz młodzieży przy okazji śródkresowej oceny WRF. Ponieważ znaczna część środków została już uruchomiona, kwestie dalszego finansowania pozostają do omówienia z Radą.

Eurodeputowany **Viotti** (S & D, Włochy) z zadowoleniem przyjął pożyteczną debatę i uznał, że dwa cele muszą zostać zrealizowane w ramach budżetu na rok 2019: z jednej strony zapewnienie wzrostu i rozwoju, z drugiej uspokojenie obywateli UE, w szczególności poprzez wzmocnienie filaru społecznego.

2. BUDŻET - Debata na temat wieloletnich ram finansowych po 2020 r. oraz reformy zasobów własnych

W dniu 13 marca 2018 r. podczas sesji plenarnej PE odbyła się wspólna debata na temat dwóch projektów sprawozdań z własnej inicjatywy dotyczących wieloletnich ram finansowych po roku 2020 i reformy zasobów własnych. Sprawozdawcy do projektu ws. wieloletnich ram finansowych, eurodeputowani **Jan Olbrycht** (EPP, Polska) i **Isabelle Thomas** (S & D, Francja) uznali, że chociaż należy utrzymać obecny poziom finansowania polityki spójności i rolnictwa, potrzebne są nowe zasoby, aby sprostać nowym wyzwaniom. Następne WRF powinny zostać przyjęte do kwietnia 2019 r. Komisarz Oettinger był zdania, że zaproponowany przez PE pułap 1,3% DNB UE-27 był ambitny, ale obiektywny i powiedział, że Komisja proponuje "1.1x". Unijna wartość dodana polityki powinna zostać wykazana przed jej sfinansowaniem. Poparł również przyjęcie WRF do kwietnia 2019 r., aby nie stracić pierwszego roku nowego okresu programowania. Eurodeputowany **Gerard**

Deprez (ALDE, Belgia), sprawozdawca ds. zasobów własnych, uznał, że nowe WRF nie powinny być przyjęte przez PE, jeśli nie zostaną ustanowione nowe kategorie środków własnych. Eurodeputowany Janusz Lewandowski (EPP, Polska), współsprawozdawca na temat środków własnych, powiedział, że należy znieść wszelkie rabaty i mechanizmy korekcyjne. W przypadku zasobów własnych komisarz Oettinger przyznał, że najwyższy czas zdywersyfikować dochody, ponieważ inne zasoby własne stanowią jedynie 30% budżetu UE, a 70% opiera się na DNB. Nie oznacza to jednak konieczności zwiększenia budżetu. Jeśli chodzi o lukę budżetową po Brexicie, powiedział, że połowa zostanie pokryta z przesunięć środków, a połowa z zasobów własnych. EPP, S & D i ALDE wyraziły silne poparcie dla wszystkich sprawozdawców. Zieloni też ich poparli. ECR było przeciwne jakimkolwiek wzrostowi budżetu. GUE żałował, że budżet można określić mianem wieloletniego budżetu oszczędnościowego. ENF i EFDD wyraziły zdecydowaną krytykę budżetu.

W dniu 14 marca PE przyjął dwa sprawozdania następujący stosunkiem głosów:

- Następne WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu w sprawie WRF na okres po 2020 r.: 458 głosów za, 177 przeciw, 62 wstrzymujących się
- Reforma systemu zasobów własnych UE: 442 głosów za, 166 głosów przeciw, 88 głosów wstrzymujących się.

Eurodeputowany **Jan Olbrycht** (EPP, Polska), współsprawozdawca ds. WRF na okres po 2020 r., podkreślił, że sprawozdanie miało dostarczyć Komisji wytycznych politycznych w perspektywie prezentacji wniosku KE dotyczącego WRF w dniu 2 maja 2018 r. Eurodeputowany odniósł się do nowego krajobrazu budżetowego po Brexicie i konieczności zajęcia się obecnym wkładem państw członkowskich do budżetu. Uważał, że należy utrzymać środki na politykę spójności i politykę rolną, ale wskazał również inne priorytety, takie jak walka z bezrobociem. Należy znaleźć nowe zasoby w celu sfinansowania nowych polityk. Na koniec stwierdził, że nowe WRF powinny być wystarczająco elastyczne i zostać przyjęte przed wyborami w 2019 roku.

Eurodeputowana **Isabelle Thomas** (S & D, Francja) wezwała do ambitnych WRF, które są zgodne z zasadami budżetowymi i wspomniała w szczególności o jedności budżetowej. Elastyczność powinna zostać zwiększona dzięki pełnemu pakietowi elementów elastyczności. Polityka spójności i polityka rolna muszą zostać zachowane, łącznie z nowymi wyzwaniami (wspomniała w szczególności o polityce obronnej), które jednak będą musiały zostać sfinansowane z nowych środków. Podkreśliła, że nigdy nie oczekiwano tak wiele od budżetu UE przy tak niewielkich zasobach i wezwała do stworzenia nowych kategorii zasobów własnych.

Eurodeputowany **Gerard Deprez** (ALDE, Belgia), współsprawozdawca ds. zasobów własnych, wyraził ubolewanie, że budżet UE nie jest instrumentem wspólnego projektu a raczej został przedłożony przez państwa członkowskie, zgodnie z zasadą „sprawiedliwego zwrotu” („juste retour”). Jego zdaniem nowe WRF powinny opierać się na wynikach pracy grupy Montiego, zrekompensować skutki Brexitu i stawić czoła starym i nowym wyzwaniom. Uważał, że nowe WRF nie powinny być zostać przyjęte przez PE do momentu ustanowienia nowych zasobów własnych i wezwał do zmiany art. 311 TFUE dotyczącego zasobów własnych, poprzez postawienie PE na równi z Radą. Wkład oparty na DNB powinien stać się szczątkowy w przyszłości. Ponadto podkreślił znaczenie unijnej wartości dodanej i wezwał do zniesienia wszystkich rabatów i korekt.

Eurodeputowany **Janusz Lewandowski** (EPP, Polska), współsprawozdawca ds. zasobów własnych, podkreślił wolę PE, aby współpracować z Komisją i wezwał do synchronizacji kalendarzy roboczych. Negocjacje powinny rozpocząć się tak szybko, jak to możliwe, w sposób otwarty i przejrzysty. Przypomniał również wyniki prac grupy Montiego i domagał się zniesienia wszystkich rabatów i mechanizmów korekcyjnych.

Komisarz **Oettinger** wyraził zainteresowanie pracami współsprawozdawców i obiecał, że wyniki ich prac zostaną w znacznej mierze odzwierciedlone w projekcie własnym Komisji, który zostanie zaprezentowany w maju. Odnosząc się do zasobów własnych przyznał, że nadszedł najwyższy czas na dywersyfikację dochodów, ponieważ inne zasoby własne stanowią jedynie 30% budżetu UE, a 70% jest pokrywane z zasobów opartych na DNB. Nie oznacza to konieczności zwiększenia budżetu. Przypomniał, że wyniki prac grupy Montiego zostały przyjęte przez trzy instytucje, w tym Radę. Co się tyczy rabatów, to uważał, że skoro są one głównie powiązane z Wielką Brytanią, powinny w większości zniknąć po Brexicie, choć dodał, że nadal potrzebne mogą być umiarkowane rabaty. Przechodząc do WRF przypomniał, że w swoich konsultacjach Komisja zwróciła się w szczególności do Rady i Rady Europejskiej z pytaniem o to, czego chcą w następnych WRF. Porównał Komisję do restauracji, która poda wszystko, co zostanie zamówione, ale na koniec przedstawi rachunek. Jego zdaniem nie powinno być konfliktu między zwolennikami spójności a koniecznością finansowania działań związanych z migracją lub też zwolennikami wsparcia rolnictwa a z drugiej strony obronności. Polityki powinny być raczej pogodzone, a on w szczególności odnosi się do „zazielenienia” WPR. Jeśli chodzi o lukę budżetową po Brexicie, powiedział, że połowa zostanie wypełniona przez przesunięcia w ramach linii budżetowych, a druga połowa przez środki własne. Jeśli chodzi o lukę budżetową wynikającą z nowych wyzwań, 80% zostanie pokrytych z nowych środków, a 20% za pośrednictwem redystrybucji środków. Stwierdził, że 1,3% budżet zaproponowany przez PE jest ambitny, ale obiektywny. Komisja nie określiła jeszcze proponowanej całkowitej kwoty wkładu opartego na DNB, który w chwili obecnej wyrażono jako wartość "1,1x", ponieważ ostatnia liczba wciąż wymaga

podjęcia decyzji. Zgodził się, że rozróżnienie między płatnikiem netto a państwem członkowskim będącym beneficjentem netto to stara debata, która ma niewielki sens w perspektywie finansowania nowych polityk, takich jak Erasmus + i migracja, ponieważ niemożliwe byłoby przypisanie korzyści konkretnemu państwu członkowskiemu.

Przedstawiciele komisji opiniotwórczych podkreślali przede wszystkim znaczenie swoich obszarów polityki. Eurodeputowana **Sofia Ribeiro** (EPP, Portugalia) w imieniu komisji AGRI sprzeciwiła się wszelkim ograniczeniom polityki rolnej i wyraziła sprzeciw komisji AGRI wobec renacjonalizacji części WPR. Eurodeputowana **Aguilera Garcia** (S & D, Hiszpania) wystąpiła również w imieniu Komisji PECH przeciwko renacjonalizacji polityki rybołówstwa. Eurodeputowana **Helga Trüpel** (Zieloni, Niemcy), występująca w imieniu komisji CULT, ostrzegła przed finansowaniem nowych programów za pomocą zasobów istniejących programów i zasugerowała, że nowe zasoby własne mogą pochodzić z podatku cyfrowego lub podatku od tworzyw sztucznych. Eurodeputowana **Monica Macovei** (ECR, Rumunia), występująca w imieniu komisji LIBE zaproponowała fundusz na ochronę niezależnego dziennikarstwa i przeciwdziałanie rosyjskiej propagandzie. Eurodeputowana **Mercedes Bresso** (S & D, Włochy), która zabrała głos w imieniu komisji AFCO, wezwała do reformy traktatu, która dałaby PE równe uprawnienia z Radą w procedurze WRF. Eurodeputowany **Paul Rübzig** (EPP, Austria), zabierając głos w imieniu komisji DEVE, wezwał do włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu UE.

- **Wystąpienia w imieniu grup politycznych**

Występujący w imieniu grupy EPP eurodeputowany **Jose Manuel Fernandes** (EPP, Portugalia) w dużej mierze poparł sprawozdania i uznał pułap 1,3% DNB za realistyczny.

Występujący w imieniu grupy S&D eurodeputowany **Daniele Viotti** (S & D, Włochy), sprawozdawca cień, uznał, że potrzebny jest wystarczający budżet, aby sprostać nowym wyzwaniom. Nie oznacza to większego opodatkowania, ponieważ środki powinny pochodzić z przeprojektowania systemu zasobów, w szczególności z podatku od transakcji finansowych.

Występujący w imieniu grupy ECR eurodeputowany **Bernd Kölmel** (ECR, Niemcy) stwierdził, że jeżeli państwo członkowskie wychodzi z UE, budżet UE powinien zostać zmniejszony. Uważał również, że niektóre obszary polityki, takie jak MŚP, nie powinny być wspierane ze środków budżetowych, lecz poprzez uproszczenie prawodawstwa i zmniejszenie biurokracji.

Występujący w imieniu grupy ALDE eurodeputowany **Jean Arthuis** (ALDE, Francja, przewodniczący komisji BUDG) podkreślił potrzebę sfinansowania nowych wyzwań z

budżetu, który powinien przenieść zasoby i obowiązki z poziomu krajowego na poziom UE, eliminując w ten sposób te wydatki z poziomu krajowego. WRF powinny zostać przyjęte przed końcem obecnej kadencji

Występujący w imieniu grupy GUE eurodeputowany **Younous Omarjee** (GUE, Francja) wyraził ubolewanie, że aktualne podejście do budżetu wydaje się opierać na budżecie oszczędnościowym, gdzie trzeba zrobić więcej za mniej. Obawiał się, że następne wieloletnie ramy finansowe będą początkiem końca WPR i polityki spójności.

Występujący w imieniu grupy Zielonych eurodeputowany **Jordi Sole** (Zieloni, Hiszpania), sprawozdawca cień, powiedział, że UE nie byłaby w stanie zrealizować swoich planów za pomocą mniejszego budżetu, a to w efekcie powiększyłoby grono i siłę eurosceptyków i populistów.

Występująca w imieniu grupy EPP eurodeputowana **Sophie Montel** (EFDD, Francja) wyraziła swój sprzeciw wobec priorytetów i finansowania UE, która według niej była zamknięta i niedostępna dla zwykłych ludzi i przypomina wieżę z kości słoniowej.

Występujący w imieniu grupy ENF eurodeputowany **Marco Zanni** (ENF, Włochy), sprawozdawca cień, wyraził swój sprzeciw wobec nowych zasobów własnych oraz nowych podatków, mających na celu finansowanie UE.

Występujący w imieniu posłów niezależnych eurodeputowany **Fountoulis** (NI, Grecja) również nie zgodził się z tym, żeby państwa członkowskie lub obywatele płacili więcej, ponieważ trudno jest dostrzec korzyści z UE.

Ponad pięćdziesięciu posłów do PE zabrało głos w debacie, która odzwierciedlała w znacznej mierze poglądy wyrażone już przez mówców z poszczególnych grup politycznych w PE. Niemniej jednak należy dodać, że eurodeputowany **Zbigniew Kuźmiuk** (ECR, Polska) zwrócił uwagę, że polska delegacja grupy ECR opowiada się za zwiększeniem zasobów w celu sprostania nowym wyzwaniom i opowiedziała się za podatkiem cyfrowym. W jego opinii polityka spójności musi być utrzymana na obecnym poziomie, a WPR powinna być stosowana w równym stopniu we wschodnich i zachodnich państwach członkowskich UE. Domagał się zaprzestania trwającej od blisko 15 lat dyskryminacji rolnictwa krajów Europy Środkowo-Wschodniej i wyrównania poziomu dopłat bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich. Eurodeputowana **Kappel** (ENF, Austria) uznała, że programy Erasmus + i Horyzont 2020 nie powinny zostać zmniejszone, pomimo luki wynikającej z Brexitu. Eurodeputowany Valli (EFDD, Włochy) stwierdził, że przed zwiększeniem budżetu należy przeprowadzić ocenę efektywności wydatków UE. Zasoby własne nie powinny

opierać się na podatku od transakcji finansowych lub opodatkowaniu międzynarodowych korporacji, ponieważ konsumenci ostatecznie byłiby tymi, którzy musieliby za to zapłacić. Eurodeputowany **Geier** (S & D, Niemcy) uznał, że należy wzmocnić programy badawczo-rozwojowe, ponieważ obecne środki pozwalają na sfinansowanie tylko jednego z 7 kwalifikujących się do nich projektów. Eurodeputowany **Zdechovsky** (EPP, Czechy) uznał, że zasoby własne powinny zastąpić wkłady państw członkowskich oparte na DNB. Eurodeputowany **Fernandez** (S & D, Hiszpania) zasugerował, że budżet strefy euro powinien być finansowany z zysków EBC, które oszacował na 1 mld EUR rocznie.

W swoich uwagach końcowych komisarz **Oettinger** z zadowoleniem przyjął konkluzje wynikające z debaty i stwierdził, że poszczególne propozycje zostaną ocenione pod kątem ich włączenia do wniosku dotyczącego WRF, ale poprosił posłów do PE o pewną elastyczność, ponieważ w Radzie domagano się jednomyślności w celu przyjęcia tekstu. Podkreślił znaczenie, jakie ma wykazanie wartości dodanej dla UE, zanim możliwe będzie sfinansowanie polityki. Powiedział, że strategia obronna całej UE będzie znacznie bardziej opłacalna niż wydawanie pieniędzy na realizację odrębnych polityk obronnych przez 27 państw członkowskich i że nie oznacza to utworzenia armii UE. Ochrona granic zewnętrznych przyniesie również unijną wartość dodaną, ponieważ pozwoli na zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych. Podkreślił także korzyści z finansowania badań i znaczenie dla młodzieży programów finansowania takich jak Erasmus + i Horyzont 2020. WPR zostanie utrzymana, a cięcia zostaną ograniczone do 5-10%. Polityka spójności ma nadal kluczowe znaczenie w wielu regionach i sprawdziła się, zwłaszcza w regionach bałtyckich, które zbliżają się do średnich dochodów UE.

Eurodeputowany Jan Olbrycht powiedział, że oczekuje odpowiedzi Komisji na temat tego, jak powinna wyglądać linia budżetowa dla strefy euro, więcej szczegółów na temat polityki spójności i filaru społecznego oraz tzw. jednego funduszu inwestycyjnego. Spodziewa się odpowiedzi przed przedstawieniem wniosku KE. Eurodeputowana Isabelle Thomas nalegała na spójność i była zdania, że powinna ona również być stosowana w przypadkach nierówności w miastach. Zwróciła również uwagę, że żadne sprawozdanie nie wymaga zwiększenia środków przekazywanych przez państwa członkowskie. Podkreśliła, że nie można zrobić więcej za mniej. Eurodeputowany Deprez podkreślił potrzebę utworzenia nowych zasobów własnych i powtórzył, że zgoda PE na nowe WRF będzie uzależniona od ich utworzenia.

3. BUDŻET – Rezolucja PE: poziom budżetu UE po 2020 r. musi odpowiadać celom politycznym

Główne postulaty

- UE powinna wspierać programy badawcze, młodych ludzi i małe przedsiębiorstwa.
- Wieloletni budżet UE powinien pozwolić sfinansować nowe priorytety, ale też nowoczesne, zrównoważone rolnictwo i rozwój regionalny
- Składki państw członkowskich powinny zostać częściowo zastąpione nowymi źródłami zasilania budżetu

Parlament przedstawił swoje stanowisko w sprawie kolejnego wieloletniego budżetu Unii. Powinien on zapewnić sfinansowanie nowych priorytetów i uzupełnienie niedoboru spowodowanego Brexitem.

Parlament Europejski przyjął dwie rezolucje dotyczące wydatków i dochodów wieloletnich ram finansowych (WRF) obowiązujących począwszy od 2021 roku.

- **Wieloletnie ramy finansowe muszą zapewnić finansowanie na miarę nowych wyzwań**

„Parlament uważa, że Unia nie powinna rezygnować ze swoich ambicji po wyjściu z niej Wielkiej Brytanii. Musi być to odpowiednio odzwierciedlone w budżecie unijnym. Jesteśmy przeciwni cięciom polityki spójności i polityki rolnej, z których do Polski trafiają corocznie miliardy euro. Uważamy także, że trzeba wzmocnić działania Unii w obszarze rozwoju i badań, oraz wesprzeć w większym stopniu młodych obywateli Europy oraz małe i średnie przedsiębiorstwa. Potrzebne są również środki finansowe na nowe wyzwania związane z kryzysem migracyjnym czy w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności.” – mówił po głosowaniu europoseł **Jan Olbrycht**. Europoseł zaznaczył, iż stanowisko PE, którego był współautorem ilustruje zarówno polityczne priorytety i wielkość budżetu, jak również jego strukturę i mechanizmy działania. „Prezentując swoją wizję finansów Unii, Parlament wybiera określony model Unii Europejskiej” – podkreślił. W stanowisku Parlamentu znalazł się zapis wzywający do utworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji, który wspierałby społeczeństwo obywatelskie i organizacje pozarządowe działające w dziedzinach związanych z demokracją i prawami człowieka.

Parlament chce, aby unijny budżet był dostosowany do politycznych priorytetów i pozwalał sfinansować działania niezbędne w obliczu niektórych nowych, stojących przed wszystkimi państwami członkowskimi wyzwań, takich jak migracje, kwestie obronności, bezpieczeństwa czy zmiany klimatu. Posłowie uważają, że finansowanie nowych priorytetów nie powinno odbywać się kosztem polityki regionalnej lub rolnej i że dlatego poziom wydatków Unii musi zostać podniesiony z 1% do 1,3% dochodu narodowego brutto (DNB) Unii Europejskiej.

Kluczowe propozycje Parlamentu dotyczą wspierania programów badawczych, programu Erasmus+, inicjatywy na rzecz zatrudnienia młodzieży, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz - za pośrednictwem instrumentu „Łącząc Europę” (*CEF – po angielsku*) - inwestycji infrastrukturalnych.

Posłowie ostrzegają, że „nie będzie możliwe zawarcie porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych bez jednoczesnego postępu w kwestii zasobów własnych” - tj. po stronie wpływów do unijnego budżetu. Wydatki i dochody należy zatem traktować jako jeden pakiet.

- **Zmniejszenie składek bezpośrednich z państw członkowskich**

Podstawą rezolucji jest raport „Grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych” (tu po angielsku, francusku i niemiecku). Posłowie domagają się wzmocnienia istniejących zasobów własnych oraz stopniowego wprowadzania nowych dochodów. Mogłyby one powstać dzięki reformie podatku VAT, części podatku od osób prawnych, podatkowi od transakcji finansowych, podatkowi w sektorze cyfrowym lub podatkowi na ochronę środowiska.

Nowy system zasobów własnych powinien:

- doprowadzić do znacznej redukcji (nawet do 40 %) odsetka składek państw członkowskich (opartych na dochodzie narodowym brutto), co przyniosłoby oszczędności krajowym budżetom, i jednocześnie wyeliminować zasadę "sprawiedliwego zwrotu" prowadzącą do "gry o sumie zerowej" między płatnikami netto a beneficjentami;
- znieść wszelkie rabaty i korekty, z których korzystają tylko niektóre państwa członkowskie;
- uwzględnić deficyt wynikający z Brexitu bez zwiększania ogólnego obciążenia fiskalnego podatników w UE.

Rezolucja, której projekt opracowali posłowie sprawozdawcy **Jan Olbrycht** (EPP, Polska) i **Isabelle Thomas** (S&D, Francja) w sprawie długoterminowego budżetu Unii na okres po 2020 r. została przyjęta 458 głosami za, przy 177 głosach przeciw i 88 głosach wstrzymujących się.

Rezolucja współsprawozdawców **Gérarda Deprez** (ALDE, Belgia) i **Janusza Lewandowskiego** (EPP, Polska) w sprawie reformy systemu zasobów własnych UE została przyjęta 442 głosami za, 166 przeciw, 88 wstrzymujących się.

- **Co dalej z WRF**

Obie dwie rezolucje stanowią wkład Parlamentu do przedłożeń ustawodawczych w tej sprawie, które Komisja Europejska ma przedstawić w maju 2018 roku. Przyjęcie nowego rozporządzenia w sprawie WRF wymaga zgody Parlamentu.

Parlament chce bezzwłocznego rozpoczęcia dyskusji między trzema instytucjami w celu osiągnięcia porozumienia przed wyborami do Parlamentu Europejskiego (maj 2019).

- **Kilka informacji o unijnym budżecie**

- Ponad 94% budżetu UE trafia do obywateli, regionów, miast, rolników i przedsiębiorstw. Wydatki administracyjne UE stanowią poniżej 6% całości.
- Z badania Eurobarometru wynika, że większość respondentów oczekuje od Unii większej aktywności w rozwiązywaniu wspólnych problemów, takich jak bezpieczeństwo, migracje i bezrobocie.

Opracowała:
Dr Magdalena Skulimowska

Załączniki:

- Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r.
- Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii Europejskiej
- Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2019, sekcja III – Komisja

---

TEKSTY PRZYJĘTE

Wydanie tymczasowe

P8_TA-PROV(2018)0076

Reforma systemu zasobów własnych Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie reformy systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (2017/2053(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311 i art. 332 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 106a i 171 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej¹,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 608/2014 z dnia 26 maja 2014 r. określające środki wykonawcze dotyczące systemu zasobów własnych Unii Europejskiej²,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych³,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2017 r. pt. „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” (COM(2017)0547), skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej⁴,

---

¹ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

² Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 29.

³ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39.

⁴ Dz.U. C 27E z 31.1. 2008, s. 214.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. pt. „Inwestowanie w przyszłość – nowe wieloletnie ramy finansowe na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej”¹,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2014 r. pt. „Negocjacje dotyczące wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 – wnioski i dalsze działania”²,
  - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej³,
  - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 17 grudnia 2014 r.⁴ w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r.⁵ w sprawie przygotowania powyborczej rewizji wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020,
  - uwzględniając sprawozdanie z grudnia 2016 r. pt. „Przyszłe finansowanie UE – sprawozdanie końcowe i zalecenia Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych”,
  - uwzględniając art. 1 decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego, Komisję Kontroli Budżetowej, Komisję Gospodarczą i Monetarną, Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisję Spraw Konstytucyjnych (A8-0041/2018),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z traktatem rzymskim z dnia 25 marca 1957 r. Europejska Wspólnota Gospodarcza miała być finansowana z wkładów krajowych wyłącznie w okresie przejściowym, po którym miało nastąpić przejście na system środków własnych;
- B. mając na uwadze, że w kwietniu 1970 r. Rada Europejska na posiedzeniu w Luksemburgu podjęła decyzję w sprawie systemu zasobów własnych, znosząc tym samym wkłady krajowe i wprowadzając dwa rzeczywiste źródła zasobów własnych, mianowicie opłaty rolne i należności celne, których uzupełnieniem stało się trzecie źródło zasobów własnych, oparte na podatku od wartości dodanej (VAT);

---

¹ Dz.U. C 380E z 11.12.2012, s. 89.

² Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 11.

³ Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 994.

⁴ Dz.U. C 294 z 12.8.2016, s. 82.

⁵ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

- C. mając na uwadze, że w czerwcu 1988 r. Rada Europejska wprowadziła źródło zasobów własnych oparte na DNB państw członkowskich, argumentując, iż przychody z istniejących źródeł zasobów własnych nie wystarczają do pokrycia całkowitych wydatków w ramach budżetu UE;
- D. mając na uwadze, że udział zasobów opartych na DNB znacznie wzrósł z ok. 11% w 1988 r. do 69% w 2014 r., w wyniku czego owe dodatkowe czy równoważące zasoby stały się de facto najważniejszym źródłem wpływów do dzisiejszego budżetu UE; mając na uwadze, że z zasobów opartych na VAT pochodzi obecnie ok. 12% środków w budżecie UE, że źródeł tradycyjnych zasobów własnych (należności celne, opłaty rolne, opłaty wyrównawcze od cukru i opłaty wyrównawcze od izoglukozy) – ok. 13%, a na resztę środków w budżecie składają się inne przychody, w tym podatki płacone przez pracowników UE lub grzywny uiszczane przez przedsiębiorstwa nieprzestrzegające prawa konkurencji;
- E. mając na uwadze, że od wprowadzenia w 1984 r. na posiedzeniu Rady Europejskiej w Fontainebleau rabatu brytyjskiego, polegającego na zwrocie 66% wkładu netto Zjednoczonego Królestwa, wprowadzano stopniowo różne inne rabaty i mechanizmy korekcyjne, aby wyeliminować wady tzw. sald budżetu operacyjnego w niektórych państwach członkowskich; mając na uwadze, że tego rodzaju korekty co do zasady oznaczają niższy wkład w finansowanie rabatu brytyjskiego lub obniżkę brutto wkładu opartego na VAT lub DNB;
- F. mając na uwadze, że w szeregu rezolucji przyjętych w ciągu ostatnich dziesięciu lat Parlament podkreślał problemy związane z unijnym systemem zasobów własnych oraz jego złożoność, a także wielokrotnie apelował o przeprowadzenie dogłębnej reformy w celu uczynienia tego systemu prostszym oraz bardziej przejrzystym i demokratycznym, jak również o wprowadzenie nowych i rzeczywistych zasobów własnych, które stopniowo i w zakresie, w jakim byłoby to możliwe, zastępowałyby wkłady oparte na DNB;
- G. mając na uwadze, że w 2011 r. wraz z propozycjami dotyczącymi wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 Komisja przedłożyła ambitny pakiet legislacyjny dotyczący zasobów własnych (COM(2011)0510), aby uprościć strukturę wkładów państw członkowskich, wprowadzić nowe zasoby własne, mianowicie zreformowany podatek VAT i podatek od transakcji finansowych, oraz zreformować mechanizmy korekcyjne; mając na uwadze, że Rada zignorowała propozycje Komisji;
- H. mając na uwadze, że w wyniku negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 powołano Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, w skład której weszli przedstawiciele wszystkich trzech najważniejszych instytucji UE i której przewodniczącym został Mario Monti; mając na uwadze, że w grudniu 2016 r. Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych przedłożyła swoje sprawozdanie końcowe i zalecenia, które stanowią podstawę prac nad stanowiskiem Parlamentu, przedstawionym w niniejszej rezolucji; podkreśla, że sprawozdanie końcowe zostało przyjęte jednogłośnie przez wszystkich członków grupy, w tym członków mianowanych przez Radę;

1. zwraca uwagę, że do maja 2018 r. Komisja przedstawi swoje propozycje dotyczące wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020; wymaga, aby proponowane przez Komisję przyszłe wieloletnie ramy finansowe obejmowały ambitne wnioski dotyczące przeglądu decyzji w sprawie zasobów własnych oraz wszystkich powiązanych aktów prawnych, a także propozycje dotyczące wprowadzenia nowych zasobów własnych; podkreśla, że w przyszłych negocjacjach między Radą a Parlamentem wydatki i dochody w kolejnych wieloletnich ramach finansowych będą traktowane jako jeden pakiet; podkreśla, że nie dojdzie do porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych bez odpowiednich postępów w kwestii zasobów własnych;
2. przedstawia niniejszą rezolucję w celu określenia własnego stanowiska w sprawie głównych elementów reformy unijnego systemu zasobów własnych, w tym również w sprawie składu koszyka nowych zasobów własnych, a także elementów obecnego systemu, które należy utrzymać; wzywa Komisję do należytego uwzględnienia stanowiska Parlamentu podczas przygotowywania wniosków legislacyjnych dotyczących zasobów własnych UE, które powinny być ambitne co do zakresu i przedstawione wraz z wnioskami w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres po 2020 r.; wyraża przekonanie, że istnieje pilna potrzeba osiągnięcia istotnych postępów w kwestii wpływów do budżetu UE, aby ułatwić porozumienie w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych;

I. RAMY PRAWNE A PROCES PODEJMOWANIA DECYZJI

3. przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, co następuje: „Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swojej polityki. Bez uszczerbku dla innych dochodów budżet jest finansowany całkowicie z zasobów własnych.”; podkreśla wobec tego, że podstawą wymogu prawnego dotyczącego pozyskania do budżetu UE rzeczywistych zasobów własnych są bezpośrednio postanowienia traktatowe;
4. przypomina, że zgodnie z art. 310 TFUE dochody i wydatki wykazane w budżecie muszą się równoważyć; w związku z tym zauważa, iż dochody powinny w całości pokrywać wydatki zatwierdzane każdego roku przez władzę budżetową; podkreśla, że budżet UE nie może wykazywać rocznego deficytu ani nie można go finansować z pożyczek zaciąganych na rynkach finansowych;
5. zwraca uwagę, że główny akt ustawodawczy zawierający postanowienia dotyczące systemu zasobów własnych, tzw. decyzja w sprawie zasobów własnych, jest przyjmowany przez Radę, która stanowi jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu, oraz że decyzja ta wymaga ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie; podkreśla, że jest to jedna z najtrudniejszych procedur legislacyjnych przewidzianych w traktacie;
6. zwraca uwagę, że w przedmiotowym akcie ustawodawczym Rada ustala m.in. pułap zasobów własnych oraz może wprowadzić nowe kategorie zasobów własnych lub znieść kategorię już istniejącą; podkreśla, że choć decyzja w sprawie zasobów własnych nie jest opatrzona datą wygaśnięcia, jest ona bezpośrednio powiązana z odnośnymi wieloletnimi ramami finansowymi, w których określa się maksymalny poziom wydatków w takim samym okresie jak okres obowiązywania decyzji;

7. przypomina, że w traktacie lizbońskim pojawiły się nowe postanowienia w zakresie przepisów implementacyjnych dotyczących zasobów własnych, przewidujące możliwość przyjęcia przez Radę rozporządzenia kwalifikowaną większością głosów po uzyskaniu zgody Parlamentu; ubolewa jednak, że niektóre przepisy wykonawcze, zwłaszcza przepisy dotyczące obliczania zasobów, których podstawą jest DNB, wciąż znajdują się w decyzji w sprawie zasobów własnych; apeluje zatem o sprawniejszą procedurę przyjmowania decyzji w sprawie zasobów własnych; w kontekście przyszłego przeglądu traktatu apeluje do Rady i Komisji o poparcie postulatu Parlamentu, dotyczącego zmodyfikowania art. 311 TFUE, aby wzmocnić rolę Parlamentu w ramach procedury przyjmowania zasobów własnych;
8. przypomina, że państwa członkowskie odpowiadają za politykę fiskalną oraz podkreśla, iż prawo poboru podatków leży u podstaw suwerenności państw członkowskich; podkreśla, że reforma systemu zasobów własnych UE nie stanowi przeniesienia suwerenności państw w tej dziedzinie, lecz dostosowanie obecnego systemu do ducha i litery traktatów UE;

II. POWODY, DLA KTÓRYCH OBECNY SYSTEM ZASOBÓW WŁASNYCH WYMAGA ZREFORMOWANIA

i. Potrzeba wyeliminowania niedociągnięć w obowiązującym systemie

9. podkreśla, że obecny system zasobów własnych jest nader złożony, niesprawiedliwy, nieprzejrzysty i zupełnie niezrozumiały dla obywateli UE; w szczególności zwraca uwagę na niejasne obliczenia dotyczące rabatów krajowych i mechanizmów korekcyjnych, które mają zastosowanie do systemu zasobów własnych lub do obliczanych metodami statystycznymi zasobów, których podstawą jest podatek VAT; podkreśla ponadto, że system ten nie podlega skutecznej kontroli parlamentarnej na szczeblu UE oraz w gruncie rzeczy jest pozbawiony legitymacji demokratycznej i nie ma do niego zastosowania zasada rozliczalności;
10. podkreśla, że sposób, w jaki system zasobów własnych rozwijał się, zastępując stopniowo rzeczywiste zasoby własne tzw. wkładami krajowymi, skutkuje niewspółmiernym uwypukleniem sald netto państw członkowskich, co w dużej mierze prowadzi do pomijania wkładu budżetu UE w realizację wspólnych celów europejskich z korzyścią dla wszystkich obywateli UE; wobec tego ubolewa, że całkowity udział wkładów krajowych do budżetu UE, obliczanych na podstawie DNB lub jako odsetek statystycznych zasobów, których podstawą jest podatek VAT, stanowi ok. 83% całkowitych dochodów UE;
11. jest przekonany, że dominacja zasobów opartych na DNB umocniła budżetową logikę „godziwego zwrotu”, która zmonopolizowała debaty w Radzie, zarówno w odniesieniu do dochodów, jak i wydatków w budżecie UE; w tym kontekście zwraca uwagę z jednej strony na wprowadzenie rabatu brytyjskiego oraz szereg powiązanych rabatów i innych mechanizmów korekcyjnych po stronie dochodów, a z drugiej strony na niemożność porozumienia się co do wystarczającego poziomu środków w budżecie UE w ramach rocznej procedury budżetowej; jest zdania, że UE musi odejść od koncepcji bilansu operacyjnego netto, ponieważ w praktyce wszystkie państwa członkowskie są beneficjentami budżetu UE;

12. uważa zwłaszcza, że na decyzję dotyczącą wielkości rocznego budżetu UE wpływ mają względy polityczne i finansowe na szczeblu krajowym, ograniczające pole manewru podczas negocjacji budżetowych, które często zamieniają się przez to w grę o sumie zerowej między płatnikami netto a beneficjentami netto w Radzie; ignoruje się zobowiązania Unii, w tym również zobowiązania podjęte przez Radę; uważa w związku z tym, że szereg unijnych strategii politycznych wykazujących najwyższą europejską wartość dodaną to często obszary, w których proponuje się oszczędności kosztów i tym samym osłabia projekt UE jako taki;
13. odnotowuje, że krajowe wkłady do budżetu UE są wyraźnie zidentyfikowane w budżetach krajowych po stronie wydatków i są często postrzegane jako obciążenie finansowe przewyższające korzyści odnotowywane w obszarach wydatków UE, które często są mniej widoczne; w związku z tym podkreśla, że należy zmierzyć się z problemem braku publicznej świadomości na temat korzyści płynących z budżetu UE;
14. wyraża w związku z tym przekonanie, że obecny system zasobów własnych zasadniczo narusza literę i ducha traktatu; ponownie podkreśla swoje utrwalone od dawna stanowisko, że dogłębna reforma zasobów UE jest konieczna w celu dostosowania finansowania budżetu UE do wymogów traktatu i potrzeb całej Unii;

ii. Należy umożliwić UE finansowanie jej strategii politycznych i sprostanie nowym wyzwaniom

15. podkreśla, że wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2020 będą musiały umożliwić odpowiednie finansowanie unijnych strategii politycznych i programów o wyraźnej europejskiej wartości dodanej, ale i zapewnić dodatkowe środki na reagowanie na nowe wyzwania, które zostały już wskazane w takich dziedzinach jak wzrost gospodarczy, zatrudnienie, zmiana klimatu, ochrona środowiska, konkurencyjność, spójność, innowacje, migracja, kontrola zewnętrznych granic UE, bezpieczeństwo i obrona;
16. podkreśla ponadto, że należy uniknąć niedociągnięć obecnych wieloletnich ram finansowych, a także zapewnić od samego początku taki poziom zasobów, który umożliwi Unii realizowanie programu politycznego w oparciu o odpowiednie środki finansowe, a także skuteczne reagowanie na nieprzewidziane wydarzenia lub kryzysy mogące wystąpić w okresie obowiązywania następnych wieloletnich ram finansowych; podkreśla potrzebę rozwiązania powracającego problemu braku wystarczających środków na płatności w ramach rocznej procedury budżetowej; przypomina wykorzystanie w znaczącym stopniu przepisów dotyczących elastyczności wieloletnich ram finansowych, co było niezbędne w celu stawienia czoła kryzysowi migracyjnemu i uchodźczemu;
17. spodziewa się, że niezależnie od osiągniętego porozumienia finansowego konsekwencje wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE będą stanowić poważne wyzwanie także z perspektywy następnych wieloletnich ram finansowych oraz wszystkich powiązanych decyzji budżetowych; wyraża przekonanie, że przed podjęciem decyzji w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020 należy zlikwidować lukę spowodowaną brexitem, a jednocześnie zagwarantować, że zasoby UE nie zostaną zmniejszone, a programy UE nie odczują negatywnych skutków;

18. z zadowoleniem przyjmuje propozycję złożoną przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude'a Junckera, dotyczącą utworzenia w budżecie UE specjalnej linii przeznaczonej dla strefy euro, którą to propozycję przewodniczący Komisji zawarł w swoim oświadczeniu o stanie Unii, ogłoszonym na forum Parlamentu Europejskiego, i którą następnie rozwinięto w komunikacie Komisji z dnia 6 grudnia 2017 r. w sprawie nowych instrumentów budżetowych na rzecz stabilnej strefy euro, osadzonych w ramach prawnych Unii (COM(2017)0822); apeluje w tym celu o wprowadzenie do budżetu UE mechanizmu budżetowego gwarantującego zdolność działania na poziomie powyżej obowiązujących pułapów;

III. MOŻLIWY DO ZAAKCEPTOWANIA I ZRÓWNOWAŻONY SYSTEM ZASOBÓW WŁASNYCH

i. Zasady i założenia dotyczące ustanowienia nowego systemu zasobów własnych

19. w trosce o stabilność finansów na szczeblu UE popiera ustanowienie przejrzystego, prostszego i sprawiedliwszego nowego systemu zasobów własnych w oparciu o elementy obecnego systemu, które okazały się skuteczne; jest zdania, że reforma systemu zasobów własnych powinna opierać się na szeregu zasad przewodnich;
20. podkreśla potrzebę powiązania dochodów z celami polityki, w szczególności z jednolitym rynkiem i unią energetyczną oraz ze strategiami politycznymi dotyczącymi środowiska, klimatu i transportu; jest w związku z tym przekonany, że budżet UE powinien skupiać się na strategiach politycznych mających europejską wartość dodaną, zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE¹;
21. podkreśla, że z operacyjnego punktu widzenia nie należy wprowadzać jednocześnie wszystkich nowych zasobów własnych i wskazuje na potrzebę ich stopniowego wdrażania; uważa zatem, że reformę systemu zasobów własnych można przeprowadzić, stosując podejście dwuetapowe: po pierwsze, należy wprowadzić zasoby własne mniej skomplikowane pod względem technicznym, których gromadzenie jest łatwe i odbywa się po rozsądnych kosztach, a po drugie – stopniowo wprowadzać wszystkie dodatkowe nowe zasoby własne w oparciu o ustalony harmonogram, dopóki zasoby te nie osiągną pełnej operacyjności;
22. uważa, że wprowadzenie nowych zasobów własnych powinno mieć podwójny cel: po pierwsze, powinno doprowadzić do znacznego zmniejszenia (o ok. 40%) udziału wkładów opartych na DNB, co pozwoli zaoszczędzić środki w budżetach państw członkowskich, a po drugie – umożliwić finansowanie wyższego poziomu wydatków UE w ramach wieloletnich ram finansowych na okres po roku 2020, a także wypełnienie luki wynikającej z wystąpienia Zjednoczonego Królestwa; przypomina w tym kontekście, że nowe zasoby własne nie mają na celu zwiększenia ogólnego obciążenia podatkowego spoczywającego na podatnikach w UE, którzy nie powinni odczuć wprowadzenia nowych zasobów własnych;

---

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

23. apeluje o zniesienie wszystkich rabatów i korekt przy jednoczesnym zagwarantowaniu sprawiedliwego traktowania wszystkich państw członkowskich; podkreśla w tym kontekście, że brexit będzie oznaczać, iż rabat Zjednoczonego Królestwa i powiązane „rabaty od rabatu” staną się nieaktualne i przestaną istnieć, a reforma statystycznych zasobów własnych opartych na VAT stanie się nieunikniona;
24. uważa, że tradycyjne zasoby własne, a mianowicie cła, opłaty rolne oraz opłaty wyrównawcze od cukru i izoglukozy, stanowią wiarygodne i prawdziwe źródło dochodów UE, gdyż wynikają one bezpośrednio z unii celnej, jaką jest UE, oraz ze związanych z nią kompetencji prawnych i wspólnej polityki handlowej; uważa w związku z tym, że należy zachować tradycyjne zasoby własne jako źródło dochodów w budżecie UE; uważa, że jeżeli ograniczy się wysokość kosztów poboru zatrzymywanych przez państwa członkowskie, do budżetu UE można będzie przekazać większą część tych dochodów;
25. uznaje, że wkłady oparte na DNB stanowią wiarygodne, stabilne i sprawiedliwe źródło dochodów dla budżetu UE i cieszą się silnym poparciem znacznej większości państw członkowskich; uważa w związku z tym, że należy je utrzymać, ale jedynie jako równoważące i dodatkowe zasoby w budżecie UE, co położyłoby kres budżetowej logice tzw. godziwego zwrotu; podkreśla w tym kontekście potrzebę dopilnowania, by wkład oparty na DNB był klasyfikowany w ten sam sposób we wszystkich budżetach krajowych, a mianowicie jako dochód przypisany UE, a nie jako wydatki rządów krajowych;

ii. Kryteria stosowane do określania nowych zasobów własnych

26. podziela opinię zawartą w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, zgodnie z którą podczas poszukiwania potencjalnych nowych zasobów własnych należy uwzględnić następujące kryteria: równość i sprawiedliwość, wydajność, wystarczalność i stabilność, przejrzystość i prostota, demokratyczna rozliczalność i dyscyplina budżetowa, skoncentrowanie się na europejskiej wartości dodanej, zasada pomocniczości i suwerenność fiskalna państw członkowskich oraz ograniczanie politycznych kosztów transakcyjnych;
27. wzywa Komisję, by na podstawie powyższych elementów zbadała możliwość wprowadzenia następującego koszyka nowych zasobów własnych;

iii. Koszyk ewentualnych nowych zasobów własnych

- a. *Cel: konsolidacja jednolitego rynku, poprawa jego przejrzystości i zapewnienie równiejszych warunków działania*

– *Podatek od wartości dodanej*

28. przypomina, że od czasu jego powstania blisko 50 lat temu podatek VAT był wykorzystywany jako podstawa obliczania jednego z zasobów własnych budżetu UE i że ten zasób stanowi obecnie około 12% dochodów UE;

29. zwraca jednak uwagę, że obecny system charakteryzuje się poważnymi niedociągnięciami: zasoby te są obliczane w oparciu o dane statystyczne; są niepotrzebnie złożone i nie mają bezpośredniego związku z obywatelami; przekładają się one na zwykłe przeniesienie części dochodów uzyskanych przez państwa członkowskie i w związku z tym nie wnoszą wartości dodanej w porównaniu z zasobami własnymi opartymi na DNB; podstawa wkładu nie jest przejrzysta i nie ma równości wśród podatników;
30. ubolewa, że OLAF wielokrotnie odnotowywał poważne przypadki nadużyć celnych w państwach członkowskich, które powodowały znaczną utratę wpływów do budżetu Unii; zwraca uwagę na specjalne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 19/2017 pt. „Procedury przywozu – luki w ramach prawnych i nieskuteczne wdrażanie wpływają negatywnie na interesy finansowe UE”, a także wyraża zaniepokojenie, że oszuści nadal będą odnajdować wśród państw członkowskich najsłabsze ogniwo stanowiące punkt dostępu do unii celnej oraz że straty dla budżetu Unii będą odczuwalne nawet w kolejnych wieloletnich ramach finansowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu powstrzymania tych działań, które szkodzą budżetowi Unii;
31. przypomina o wniosku ustawodawczym z 2011 r. w sprawie nowego rodzaju zasobów opartych na VAT; wniosek ten doprowadziłby do stosowania w całej UE stałej stawki opartej na wartości netto dostarczanych towarów i usług lub przywożonych towarów, w przypadku których zastosowanie miałby standardowy, wspólny podatek VAT; zauważa, że chociaż wniosku tego nie przyjęto, w lutym 2013 r. Rada Europejska zachęciła Radę do kontynuowania prac nad tym dossier; uważa, że obecna sytuacja pozwala spodziewać się przełomu w tej sprawie;
32. z zadowoleniem przyjmuje wniosek grupy wysokiego szczebla dotyczący jej wizji zasobów własnych opartych na płatnościach VAT w celu uproszczenia systemu, obniżenia kosztów administracyjnych i umocnienia powiązań między polityką UE w sprawie VAT a faktycznymi wpływami z VAT;
33. odnotowuje plan działania Komisji w dziedzinie VAT („W kierunku jednolitego unijnego obszaru VAT – czas na decyzje”, COM(2016)0148), opublikowany w dniu 7 kwietnia 2016 r., oraz wynikający zeń wniosek z dnia 4 października 2017 r. w sprawie szeregu podstawowych zasad i kluczowych reform dotyczących unijnego obszaru VAT; popiera dogłębną reformę systemu VAT w UE, która to reforma powinna mieć na celu rozszerzenie podstawy opodatkowania, ograniczenie możliwości oszustw i kosztów przestrzegania przepisów oraz wygenerowanie nowych dochodów; uważa, że część takich nowych dochodów należy przekazać do budżetu UE;
34. uważa, że uproszczone zasoby oparte na VAT powinny opierać się na wspólnym mianowniku systemów podatku VAT w całej UE, a także zwraca uwagę, że w związku z tym nie wyeliminują one wszystkich krajowych uwarunkowań, które są uzasadnione z wielu powodów;
35. popiera wprowadzenie jednolitej stawki podatku (od 1 do 2%) od dochodów ze zreformowanego podatku VAT, pobieranego w całości przez organy administracji państw członkowskich jako zasoby własne Unii; jest zdania, że system taki mógłby

zapewnić UE znaczne i stabilne wpływy po niewygórowanych kosztach administracyjnych;

36. podkreśla, że Komisja przedstawiła już wnioski ustawodawcze w sprawie poważnej reformy unijnych przepisów dotyczących podatku VAT oraz że w 2018 r. oczekuje się dodatkowych inicjatyw; zaznacza, że reformę podatku VAT należy zakończyć jak najszybciej, a najpóźniej przed początkiem obowiązywania następnych wieloletnich ram finansowych;
37. wzywa Komisję, aby w oczekiwaniu na przyjęcie odpowiednich przepisów dotyczących podatku VAT przedstawiła wniosek w sprawie reformy zasobów własnych opartych na VAT w ramach swojego przyszłego pakietu legislacyjnego dotyczącego zasobów własnych UE; uważa, że wniosek taki powinien uwzględniać główne wyniki reformy podatku VAT, będącej obecnie przedmiotem dyskusji;

– *Podatek od osób prawnych*

38. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach¹ Parlament wezwał Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB), któremu powinien towarzyszyć stosowny i sprawiedliwy klucz podziału zapewniający kompleksowe rozwiązanie w kwestii radzenia sobie ze szkodliwymi praktykami podatkowymi w Unii oraz jasne i proste procedury dla przedsiębiorstw, a także ułatwiający transgraniczną działalność gospodarczą w Unii;
39. odnotowuje wnioski Komisji dotyczące CCCTB, a jednocześnie przypomina o swoim apelu dotyczącym rozszerzenia skonsolidowanej podstawy i objęcia nią wszystkich przedsiębiorstw po upływie okresu przejściowego; podkreśla, że obecne wnioski dotyczące CCCTB powinny również obejmować gospodarkę cyfrową; w oparciu o te wnioski proponuje, aby prowadzenie działalności cyfrowej przez przedsiębiorstwo było traktowane tak samo jak prowadzenie przez nie działalności w miejscu fizycznym, a to dzięki zdefiniowaniu i określeniu stałego miejsca prowadzenia działalności cyfrowej;
40. zgadza się z dokonaną przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych oceną CCCTB jako podstawy nowych zasobów własnych, spełniającej wszystkie kryteria określone przez grupę; podkreśla, że CCCTB jest również kluczowym elementem rozwoju jednolitego rynku, który jest europejskim dobrem publicznym, ponieważ zapobiega ona zarówno niewłaściwej konkurencji podatkowej między państwami członkowskimi, jak i optymalizacji podatkowej wywierającej szkodliwy wpływ na równe warunki działania;
41. przypomina, że uchylanie się od opodatkowania bez względu na jego formę sprawia, że UE traci rocznie środki, których wysokość Komisja szacuje na 1 bilion EUR; podkreśla potrzebę odzyskania niepobranych dochodów podatkowych w ramach skoordynowanej polityki przeciwdziałania nadużyciom i unikaniu opodatkowania oraz za pomocą ram opartych na przejrzystości, współpracy i koordynacji;

---

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0310.

42. zwraca się do Komisji, aby w oparciu o wnioski wpływające z przeglądu dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych zaproponowała utworzenie nowego źródła zasobów własnych dla budżetu Unii, które obliczane by na podstawie dochodów państw członkowskich wynikających z CCCTB; opowiada się za ustaleniem jednolitej stawki podatku od dochodów z CCCTB, które byłyby pobierane jako zasoby własne; jest zdania, że taki system mógłby zapewnić UE znaczne i stabilne wpływy przy ograniczonych kosztach administracyjnych;

– *Renta emisyjna*

43. jest zdania, że dochody pochodzące z zysków Europejskiego Banku Centralnego (dochody EBC z emisji waluty), a tym samym mające bezpośredni związek z unią walutową UE, powinny stanowić nowe zasoby własne, zamiast trafiać do krajowych organów podatkowych; uważa, że zasoby takie należy ujmować bezpośrednio w specjalnej linii budżetowej przeznaczonej na strefę euro;

b. *Cel: ograniczenie spekulacji finansowych i wzmocnienie sprawiedliwości podatkowej w sektorach, w których wykorzystuje się instrumenty agresywnego planowania podatkowego lub agresywną optymalizację podatkową.*

– *Podatek od transakcji finansowych (PTF) na szczeblu europejskim*

44. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w ramach wzmocnionej współpracy przez grupę 11 państw członkowskich w celu ustanowienia podatku od transakcji finansowych, w następstwie wniosku przedstawionego w 2011 r. przez Komisję; apeluje do wszystkich pozostałych państw członkowskich o przyłączenie się do tej grupy, aby uniknąć zakłóceń na rynkach finansowych oraz zagwarantować sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku;

45. podziela ocenę dokonaną przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, zgodnie z którą PTF może stanowić podstawę nowej kategorii zasobów własnych budżetu Unii, lecz należy również zbadać inne sposoby opodatkowania działalności finansowej;

46. w związku z tym wzywa do utworzenia nowej kategorii zasobów własnych budżetu Unii, obliczanej na podstawie wybranej metody opodatkowania działalności finansowej;

– *Opodatkowanie przedsiębiorstw w sektorze cyfrowym*

47. przyjmuje z zadowoleniem wnioski z nieformalnego posiedzenia Rady ministrów finansów z dnia 16 września 2017 r., zawierające wezwanie do opracowania nowych przepisów podatkowych dla gospodarki cyfrowej, w odpowiedzi na pismo czterech ministrów finansów, w którym wzywają oni Komisję do przeanalizowania „skutecznych rozwiązań opartych na koncepcji ustanowienia tzw. »podatku wyrównawczego« od obrotów generowanych w Europie przez przedsiębiorstwa cyfrowe”; podkreśla, że w komunikacie z dnia 21 września 2017 r. pt. „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” Komisja potwierdziła, że CCCTB zapewnia odpowiednie ramy dla przeglądu zasad w celu stworzenia nowoczesnego i stabilnego systemu opodatkowania przedsiębiorstw

cyfrowych oraz stawienia czoła wyzwaniom podatkowym, jakich źródłem jest gospodarka cyfrowa; apeluje również o podejście skoordynowane na szczeblu UE, nawet w odniesieniu do rozwiązań krótkoterminowych, aby uniknąć zakłóceń na jednolitym rynku wynikających z jednostronnych działań, a także zapobiec tworzeniu rajów podatkowych dla przedsiębiorstw cyfrowych;

48. zgadza się, że gospodarka cyfrowa powinna mieć nowoczesne i stabilne ramy podatkowe, aby pobudzać innowacje, przeciwdziałać rozdrobnieniu rynku i nieuczciwej konkurencji oraz umożliwić wszystkim podmiotom czerpanie korzyści z nowych, sprawiedliwych i wyważonych warunków przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że platformy i przedsiębiorstwa cyfrowe będą płacić należną część podatków w miejscu generowania zysków; zauważa ponadto, że konieczne jest zagwarantowanie pewności podatkowej w przypadku inwestycji biznesowych, aby wyeliminować istniejące luki oraz zapobiec powstawaniu nowych luk w prawie podatkowym w ramach jednolitego rynku;
  49. uważa, że należy koniecznie powziąć środki podatkowe w zakresie rynku cyfrowego w celu ograniczenia zakłóceń podatkowych i uchylania się od płacenia podatków, agresywnego planowania podatkowego lub systemów optymalizacji podatkowej, a także niewłaściwego użycia europejskich mechanizmów w celu unikania opodatkowania; uważa, że takie praktyki zakłócają konkurencję na jednolitym rynku i pozbawiają państwa członkowskie należnych im dochodów podatkowych;
  50. wzywa, co do zasady, do utworzenia nowej kategorii zasobów własnych w budżecie Unii, pobieranych od transakcji w gospodarce cyfrowej; uważa jednak, że ze względu na trwające obecnie ważne negocjacje zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu OECD, jest zbyt wcześnie na podjęcie konkretnych decyzji dotyczących ustanowienia takich zasobów;
  51. niemniej jednak uważa, że wszelkie środki powzięte przez organy UE, takie jak systemy rejestrowania lub monitorowania bądź mechanizmy regulacyjne, powinny niezwłocznie umożliwić pobieranie podatków lub opłat na rzecz budżetu Unii na podstawie ich europejskiej wartości dodanej; uważa, że są to dobra publiczne UE, które, jak stwierdza Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych, są podstawą do ustanowienia opłaty stanowiącej „inne dochody” pochodzące z unijnych strategii politycznych;
- c. *Cel: propagowanie transformacji sektora energetycznego i walka z globalnym ociepleniem*
- *Podatki i opłaty środowiskowe*
52. potwierdza, że walka ze zmianą klimatu i przejście na zrównoważoną niskoemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz wspólnie uzgodnione cele unii energetycznej to główne zamierzenia polityki UE;
  53. ponownie wyraża przekonanie, że wyłącznie wspólne opodatkowanie w zakresie energii i środowiska na szczeblu UE może zapewnić uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami i właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku, a tym samym

pobudzać działania zmierzające do ustanowienia bardziej postępowego i zrównoważonego modelu rozwoju;

54. podkreśla znaczenie podatków ekologicznych jako szczególnie przydatnego mechanizmu przyczyniającego się do ustanowienia europejskich zasobów własnych; wzywa Komisję do dalszego włączania propozycji dotyczących dodatkowych ekologicznych zasobów własnych, przedstawionych w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych oraz przez komisarza ds. budżetu UE, które są zgodne z określonymi strategiami politycznymi Unii, takimi jak polityka energetyczna (podatek energetyczny), polityka w zakresie środowiska i klimatu (mechanizm dostosowawczy na granicach, dotyczący emisji dwutlenku węgla, podatek od tworzyw sztucznych i system handlu emisjami) oraz polityka w zakresie transportu (podatek od paliw stosowanych w transporcie drogowym i podatek od biletów lotniczych), aby wspierać dodatkowe przyszłe zasoby własne Unii;
55. apeluje, by znaczna część dochodów z aukcji w ramach systemu handlu emisjami, począwszy od etapu 4 (2021 r.), była uznawana za nowe zasoby własne UE; przypomina, że opcja ta była przedmiotem dyskusji w Grupie Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych i jest wyraźnie sugerowana przez Komisję w jej komunikacie z dnia 14 lutego 2018 r. pt. „Nowe, nowoczesne wieloletnie ramy finansowe dla Unii Europejskiej, która skutecznie realizuje swoje priorytety po 2020 r.” (COM(2018)0098); jednocześnie apeluje o wprowadzenie podatku korygującego od emisji dwutlenku węgla, pobieranego na granicach, który byłby nowym rodzajem zasobów własnych w budżecie UE i powinien również gwarantować równe warunki działania w handlu międzynarodowym oraz zmniejszenie delokalizacji produkcji przy jednoczesnym wliczeniu kosztów związanych ze zmianą klimatu w ceny importowanych towarów;
56. zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wprowadzenia na szczeblu UE podatku od tworzyw sztucznych i produktów jednorazowego użytku, aby zachęcać do korzystania z bardziej zrównoważonych rozwiązań alternatywnych;
57. uważa, że zasoby własne oparte na podatku od energii elektrycznej pokrywałyby się z systemem handlu emisjami UE i budziłyby obawy co do stabilności warunków inwestycyjnych i obciążenia finansowego gospodarstw domowych;
58. uważa, że jeżeli dane państwo członkowskie jest nadmiernie obciążone, a przyczyną takiego obciążenia jest jedno ze źródeł zasobów własnych, obciążenie takie można ograniczyć poprzez dodatkowe wsparcie w ramach programów UE, ograniczone co do czasu trwania i kwoty oraz zgodne z zamierzeniami i celami Unii; podkreśla, że wsparcia takiego nie można udzielać poprzez wprowadzenie nowych rabatów czy mechanizmów korekcyjnych po stronie dochodów w budżecie UE;
59. podkreśla, że wprowadzenie podatków lub opłat związanych z ochroną środowiska nie powinno mieć wpływu na prawo państw członkowskich do określania warunków eksploatacji własnych zasobów energetycznych oraz wyboru między różnymi źródłami energii i ogólnej struktury dostaw energii;

iv. *Inne źródła dochodu*

60. przypomina, że chociaż zasoby własne powinny być głównym elementem dochodów w budżecie UE, to jednak są one uzupełniane zgodnie z art. 311 TFUE „innymi dochodami”, które obejmują: podatki od wynagrodzeń pracowników instytucji UE, dochody z działalności administracyjnej instytucji, takie jak przychody ze sprzedaży towarów, najmu i dzierżawy, świadczenia usług i odsetek bankowych, wkłady państw trzecich na rzecz niektórych programów UE, odsetki od opóźnionych płatności, grzywny uiszczane przez przedsiębiorstwa, głównie w związku z nieprzestrzeganiem przez nie unijnego prawa konkurencji oraz dochody z prowadzonych przez Unię operacji zaciągania i udzielania pożyczek;
61. odnotowuje, że w przypadku nadwyżki salda z każdego roku budżetowego ujmuje się w budżecie na następny rok jako dochody oraz że pozostałe dochody, salda i dostosowania o charakterze technicznym, w tym nadwyżka z poprzedniego roku, stanowią ok. 6% całkowitych dochodów; podkreśla, że w ostatnich latach „inne dochody” pochodziły głównie z grzywien, które same stanowią 2,5% całkowitych dochodów (z wyłączeniem dochodów przeznaczonych na określony cel);
62. ubolewa, że potencjał tych innych dochodów był dotychczas lekceważony w debacie na temat finansowania UE; uważa, że dochody te, nawet jeżeli nie stanowią alternatywy dla innych zasobów własnych ze względu na ich poziom, niestabilność i nieprzewidywalność, mogą jednak stanowić źródło finansowania zwiększonych potrzeb finansowych w kolejnych wieloletnich ramach finansowych;
63. przypomina, że procedury prawne dotyczące takich dochodów i ewentualnych zmian są bardziej elastyczne niż w przypadku zasobów własnych, ponieważ nie są one ustanowione w decyzji w sprawie zasobów własnych, lecz w prawie wtórnym, a zatem nie podlegają wymogowi jednomyślności;
64. przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż wszelkie dochody wynikające z grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa za naruszanie prawa konkurencji UE lub związane z opóźnieniami w płatnościach wkładów krajowych do budżetu UE powinny stanowić dodatkowe dochody dla budżetu UE, ale nie powinny pociągać za sobą odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB;
65. w związku z tym wzywa do utworzenia specjalnej rezerwy w budżecie UE, która będzie stopniowo uzupełniana przez wszelkiego rodzaju nieprzewidziane inne dochody, a środki z niej będą odpowiednio przenoszone, aby w razie potrzeby umożliwić finansowanie dodatkowych wydatków; uważa, że rezerwę tę należy przeznaczać na instrumenty specjalne w wieloletnich ramach finansowych oraz że powinna ona stanowić źródło dodatkowych środków o charakterze uzupełniającym, zarówno po stronie zobowiązań, jak i płatności, w oparciu o decyzję władzy budżetowej;
66. podkreśla możliwości, jakie dla budżetu UE stanowią opłaty wymagane do wdrożenia strategii politycznych UE, a zwłaszcza programów europejskich, takich jak przyszły unijny system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) dla obywateli państw trzecich; uważa, że w niektórych przypadkach takie dochody można by przeznaczyć na tę samą politykę lub ten sam cel; uważa, że przy opracowywaniu programów i strategii politycznych UE na okres po roku 2020 tego rodzaju potencjalne

dochody należy rozważać w sposób bardziej systematyczny, aby zapewnić dodatkowe źródło dochodów dla budżetu UE;

67. podkreśla, że w 2016 r. dochody przyznane zdecentralizowanym agencjom UE, takie jak opłaty i należności z poszczególnych sektorów oraz wkłady z budżetów krajowych, wyniosły ok. 1 mld EUR; zwraca się do Komisji o zaproponowanie w kolejnych wieloletnich ramach finansowych spójnego podejścia do kwestii finansowania agencji z opłat;

o

o o

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wydanie tymczasowe

P8_TA-PROV(2018)0075

Następne WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie następnych WRF: przygotowanie stanowiska Parlamentu dotyczącego WRF na okres po 2020 r. (2017/2052(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311, 312 i 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020¹ oraz zmieniające je rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2017/1123 z dnia 20 czerwca 2017 r.²,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: wkład Parlamentu przed wnioskiem Komisji⁴,
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 28 czerwca 2017 r. otwierający debatę na temat przyszłości finansów UE (COM(2017)0358),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie dokumentu otwierającego debatę na temat przyszłości finansów UE⁵,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 70/1 pt. „Przekształcamy nasz świat: Agenda na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030”,

---

¹ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

² Dz.U. L 163 z 24.6.2017, s. 1.

³ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁴ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

⁵ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0401.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych¹,
  - uwzględniając ratyfikację porozumienia paryskiego przez Parlament Europejski w dniu 4 października 2016 r.² oraz przez Radę w dniu 5 października 2016 r.³,
  - uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej pt. „Challenges facing civil society organisations working on human rights in the EU” [Wyzwania stojące przed organizacjami społeczeństwa obywatelskiego zajmującymi się prawami człowieka w UE],
  - uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie finansowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego przez UE,
  - uwzględniając art 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej, opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, stanowisko w formie poprawek Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0048/2018),
- A. mając na uwadze, że obecne wieloletnie ramy finansowe (WRF), które zatwierdzono w 2013 r., po raz pierwszy w historii wiązały się ze zmniejszeniem w ujęciu realnym zarówno środków na zobowiązania, jak i środków na płatności w stosunku do poprzedniego okresu programowania finansowego pomimo rosnących kompetencji i ambicji UE, określonych w traktacie lizbońskim i strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że ramy te przewidywały również znaczną różnicę między poziomem środków na zobowiązania i środków na płatności, która przyczyniła się do powstania zaległości w nieuregulowanych rachunkach w dwóch pierwszych latach obowiązywania WRF; mając na uwadze, że późne przyjęcie WRF i powiązanych podstaw prawnych przyczyniło się do opóźnień we wdrażaniu, których skutki są wciąż odczuwalne i mogą prowadzić do nagromadzenia wniosków o płatność pod koniec obowiązywania obecnych WRF, co spowoduje ich przeniesienie do następnego okresu programowania; mając na uwadze, że w wyniku nacisku Parlamentu do WRF dodano nowe przepisy, aby w jak największym stopniu wykorzystać całkowite pułapy WRF oraz zapewnić mechanizmy elastyczności;
- B. mając na uwadze, że szybko okazało się, iż WRF na lata 2014–2020 nie są w stanie spełnić rzeczywistych potrzeb i ambicji politycznych, ponieważ od samego początku korzystano z nich w celu przezwyciężenia szeregu kryzysów i nowych wyzwań w dziedzinie inwestycji, wykluczenia społecznego, migracji i uchodźców, zatrudnienia

---

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0010.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0363.

³ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1.

młodzieży, bezpieczeństwa, rolnictwa, środowiska i zmiany klimatu, czego nie przewidziano w momencie ich przyjęcia; mając na uwadze, że w rezultacie obecne WRF są bliskie wyczerpania swoich możliwości zaledwie dwa lata po wdrożeniu, ponieważ wykorzystano dostępne marginesy, często stosowano mechanizmy elastyczności i instrumenty szczególne, poddano presji, a nawet ograniczono istniejące polityki i programy, a także utworzono niektóre mechanizmy pozabudżetowe w celu kompensowania niewystarczającego poziomu i elastyczności budżetu UE;

- C. mając na uwadze, że niedociągnięcia te stały się widoczne już podczas śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, rozpoczętych pod koniec 2016 r., i wymagały natychmiastowych działań, jak wykazano w rezolucji Parlamentu z dnia 6 lipca 2016 r.; mając na uwadze, że dzięki uzgodnionej śródkresowej rewizji zdołano w umiarkowanym stopniu poszerzyć możliwości istniejących przepisów w zakresie elastyczności, ale nie zmieniono pułapów WRF;
- D. mając na uwadze, że w maju 2018 r. Komisja przedstawi pakiet wniosków dotyczących WRF na okres po 2020 r., w tym przyszłych zasobów własnych, choć w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 określono, że powinny być przedłożone przed dniem 1 stycznia 2018; mając na uwadze, że wkrótce po tym oczekiwane jest przedstawienie projektów wniosków ustawodawczych dotyczących programów i instrumentów finansowych;
- 1. przyjmuje niniejszą rezolucję, aby przedstawić stanowisko Parlamentu w sprawie WRF na okres po 2020 r., ze szczególnym uwzględnieniem oczekiwanych priorytetów, rozmiaru, struktury, okresu obowiązywania, elastyczności i innych zasad horyzontalnych, a także by określić konkretne założenia budżetowe w odnośnych politykach UE objętych następnymi ramami finansowymi; oczekuje, że Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy dotyczący następnym WRF wraz z nowym projektem porozumienia międzyinstytucjonalnego, który uwzględni stanowisko i sugestie Parlamentu; podkreśla, że niniejsza rezolucja stanowi również podstawę dla zaangażowania Parlamentu w procedurę prowadzącą do przyjęcia następnym WRF;
- 2. przyjmuje równocześnie odrębną rezolucję¹ określającą stanowisko Parlamentu w sprawie reformy systemu zasobów własnych UE zgodnie z zaleceniami Grupy Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych; wzywa Komisję, by należycie uwzględniła stanowisko Parlamentu podczas opracowywania wniosków ustawodawczych w sprawie zasobów własnych UE, których zakres powinien być ambitny i które należy przedstawić wraz z propozycjami dotyczącymi WRF; podkreśla, że w przyszłych negocjacjach wydatki i dochody w następnym WRF będą traktowane jako jeden pakiet i że nie uda się dojść do porozumienia w sprawie WRF bez odpowiednich postępów w sprawie zasobów własnych;

1. Priorytety i wyzwania związane z następnymi WRF

- 3. z zadowoleniem przyjmuje dyskusję na temat następnym WRF jako okazję do stworzenia podstaw dla silniejszej i bardziej zrównoważonej Europy za pośrednictwem jednego z jej najbardziej namacalnych instrumentów – budżetu Unii; uważa, że następne WRF powinny być częścią szerszej strategii i wizji dotyczącej przyszłości Europy; jest zdania, że następne WRF muszą być przełożeniem projektu politycznego i

---

¹ Teksty przyjęte, P8_TA-PROV(2018)0076.

priorytetów polityki UE na środki budżetowe;

4. jest przekonany, że następne WRF powinny opierać się na ugruntowanych politykach i priorytetach Unii, których celem jest wspieranie pokoju, demokracji, praworządności, praw człowieka i równouprawnienia płci, zwiększanie dobrobytu, długofalowy i zrównoważony wzrost gospodarczy oraz badania naukowe i innowacje, zapewnienie wysokiej jakości zatrudnienia oferującego godne miejsca pracy, walka ze zmianą klimatu oraz wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a także solidarność między państwami członkowskimi i obywatelami; uważa, że filary te są warunkami wstępnymi prawidłowo funkcjonującego jednolitego rynku oraz unii gospodarczej i walutowej, a także wzmocnienia pozycji Europy na świecie; wierzy, że mają one większe znaczenie niż kiedykolwiek dla przyszłych działań Europy;
5. uważa, że dzięki następnym WRF Unia powinna móc przedstawić rozwiązania i wyjść wzmocniona z kryzysów bieżącej dekady, do których należy zaliczyć między innymi: kryzys gospodarczy i finansowy, bezrobocie wśród młodzieży, trwałe ubóstwo i wykluczenie społeczne, zjawisko migracji i uchodźców, zmianę klimatu i klęski żywiołowe, degradację środowiska i utratę różnorodności biologicznej, terroryzm i brak stabilności; podkreśla, że te globalne wyzwania transgraniczne mające skutki wewnętrzne pokazują współzależność naszych gospodarek i społeczeństw, a także wskazują na potrzebę wspólnych działań;
6. zwraca uwagę, że UE musi wypełnić zobowiązanie dotyczące odgrywania roli lidera we wdrażaniu oenztowskich celów zrównoważonego rozwoju, które stanowią ogólnosiwiatowy plan działania na rzecz bardziej zrównoważonych, sprawiedliwych i zamożnych społeczeństw na planecie; podkreśla, że następne WRF muszą być dostosowane do celów zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Komisji we włączenie celów zrównoważonego rozwoju do głównego nurtu wszystkich strategii politycznych i inicjatyw UE; oczekuje, że UE wypełni zobowiązania dotyczące tych celów; podkreśla ponadto, że ogłoszenie europejskiego filaru praw socjalnych oraz zobowiązanie się UE i państw członkowskich do zagwarantowania Europy o głębszym wymiarze socjalnym powinno być wspierane odpowiednimi zasobami finansowymi; uważa, że w związku z porozumieniem paryskim należy znacznie zwiększyć wydatki związane z klimatem w porównaniu z obecnymi WRF i osiągnąć poziom 30 % tak szybko, jak to możliwe, a najpóźniej do 2027 r.;
7. podkreśla, że następne WRF stanowią dla Unii szansę, aby pokazać, że pozostaje zjednoczona i jest w stanie stawić czoła zmianom politycznym, takim jak brexit, wzrost ruchów populistycznych i nacjonalistycznych i zmiany w światowym przywództwie; podkreśla, że podziały i egocentryzm nie są odpowiedzią na globalne problemy i obawy obywateli; uważa, że zwłaszcza negocjacje w sprawie brexitu pokazują, iż korzyści płynące z członkostwa w Unii znacznie przewyższają koszty odprowadzania składek do jej budżetu; wzywa w tym kontekście do pełnego poszanowania ram podjętych wcześniej zobowiązań, jak ma to miejsce w przypadku porozumienia wielkopiątkowego w odniesieniu do praworządności i demokracji;
8. w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania istniejących polityk, w szczególności długoterminnych polityk UE zapisanych w traktatach, mianowicie wspólnej polityki rolnej oraz polityki rybołówstwa i polityki spójności, ponieważ zapewniają one obywatelom Unii wymierne korzyści wynikające z europejskiego projektu; odrzuca wszelkie próby

renacjonalizacji tych polityk, ponieważ nie pozwoliłoby to ani na zmniejszenie obciążeń finansowych dla podatników i konsumentów, ani na osiągnięcie lepszych wyników, lecz doprowadziłoby do zahamowania wzrostu gospodarczego, solidarności i funkcjonowania jednolitego rynku, pogłębiając jednocześnie nierówności i zwiększając dysproporcje między regionami i sektorami gospodarki; zamierza zapewnić taki sam poziom finansowania tych polityk dla UE-27 w następnym okresie programowania, przy jednoczesnej dalszej poprawie ich skuteczności i uproszczeniu związanych z nimi procedur;

9. uważa, że Europa powinna zaoferować perspektywy młodemu pokoleniu, a także przedsiębiorstwom zorientowanym na przyszłość, dzięki którym UE jest skuteczniejsza na arenie światowej; jest zdecydowany znacznie rozszerzyć swoje dwa sztandarowe programy, mianowicie program ramowy w zakresie badań i program Erasmus +, które przy obecnych środkach nie są w stanie zaspokoić bardzo wysokiego popytu obejmującego najwyższej jakości aplikacje; stanowczo popiera znaczne zwiększenie środków na walkę z bezrobociem młodzieży oraz na wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw poprzez programy stanowiące kontynuację Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i Programu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME); wspiera również wzmocnienie instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) 2.0;
10. wzywa Unię, by odegrała przysługującą jej rolę w trzech nowych obszarach polityki z wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym, które pojawiły się w trakcie obecnych WRF:
  - poprzez opracowanie i finansowanie kompleksowej polityki w zakresie azylu, migracji i integracji oraz zajęcie się podstawowymi przyczynami migracji i wysiedleń w krajach trzecich;
  - poprzez wzmocnienie ochrony granic zewnętrznych i wspieranie stabilności, w szczególności przez ochronę praw człowieka za granicą, zapobieganie konfliktom i strategię polityczną w zakresie rozwoju zewnętrznego;
  - poprzez zapewnienie wspólnego wewnętrznego bezpieczeństwa europejskim obywatelom oraz przez łączenie wysiłków badawczych i zdolności w dziedzinie obronności; podkreśla, że działania podejmowane w tych obszarach nie powinny być prowadzone kosztem unijnych polityk rozwoju;
11. podkreśla, że przyszłe ramy powinny obejmować dwa nowe rodzaje wsparcia finansowego stanowiące ważny punkt programu gospodarczego Unii, mianowicie kontynuację systemów wsparcia inwestycji, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, oraz rozwój funkcji stabilizacyjnej dla państw członkowskich strefy euro, w miarę możliwości w ramach proponowanego Europejskiego Funduszu Walutowego, wraz ze specjalnym instrumentem na rzecz konwergencji dla państw członkowskich mających przystąpić do strefy euro;
12. podkreśla, że w pierwszej kolejności należy zapewnić specjalny mechanizm zdolności budżetowej dla strefy euro jako część budżetu Unii, uwzględniany poza i ponad pułapami wieloletnich ram finansowych, bez uszczerbku dla innych programów WRF, i powinien on być finansowany przez strefę euro i innych uczestniczących członków w ramach źródła dochodów uzgodnionego między uczestniczącymi państwami członkowskimi i uznawanego za przeznaczone dochody i gwarancje; uważa, że

mechanizm zdolności budżetowej, po osiągnięciu stanu stabilności, mógłby być finansowany z rzeczywistych zasobów własnych zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Montiego w sprawie przyszłego finansowania UE;

13. przypomina o zasadzie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe niezależnie od tego, czy pojawiają się one w momencie przyjmowania nowych WRF czy w trakcie ich realizacji, i podkreśla, że finansowanie nowych potrzeb nie powinno odbywać się kosztem istniejących polityk i programów; ponadto oczekuje wdrożenia przepisów w zakresie wystarczającej elastyczności, tak aby uwzględniać nieprzewidziane okoliczności, które mogą się pojawić w trakcie obowiązywania WRF;
14. uważa, że silniejsza i ambitniejsza Europa może powstać jedynie pod warunkiem zapewnienia większych środków finansowych; domaga się znacznego zwiększenia budżetu Unii w obliczu wspomnianych wyzwań i priorytetów, a także przy uwzględnieniu wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii; szacuje wymagane pułapy wydatków w WRF na poziomie 1,3 % DNB UE-27, bez względu na szereg instrumentów, jakie należy wliczyć poza pułapami;
15. jest przekonany, że wprowadzenie nowych rzeczywistych zasobów własnych UE pozostaje jedynym rozwiązaniem dla odpowiedniego finansowania następnych WRF, chyba że Rada wyrazi zgodę na znaczne zwiększenie krajowych wkładów do budżetu UE;

II. Kwestie horyzontalne

Zasady budżetu UE i prawdziwość budżetu

16. przypomina o europejskich budżetowych zasadach jedności, rzetelności, jednoroczności, równowagi, uniwersalności, specyfikacji, dodatkowości, pomocniczości, należytego zarządzania finansami oraz przejrzystości, których należy przestrzegać przy uchwalaniu i wykonywaniu budżetu Unii;
17. potwierdza zajmowane od dawna stanowisko, zgodnie z którym ambicjom politycznym Unii muszą towarzyszyć odpowiednie środki finansowe, i przypomina, że art. 311 TFUE stanowi, iż Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swoich polityk;
18. w związku z tym zwraca uwagę, że pełne wdrożenie decyzji i inicjatyw politycznych podejmowanych przez Radę Europejską jest możliwe jedynie przy zapewnieniu niezbędnych funduszy, i podkreśla, że każde inne podejście podważa prawdziwość budżetu Unii i zaufanie obywateli;
19. jest zdania, że dzięki przełożeniu priorytetów politycznych UE na konkretne inwestycje, WRF stanowią doskonałe narzędzie długoterminowego planowania wydatkowania UE oraz zapewnienia określonego stabilnego poziomu inwestycji publicznych w państwach członkowskich; ubolewa jednak nad brakiem wspólnie uzgodnionej długoterminowej strategii przed przyjęciem następnych WRF; ponadto przypomina, że budżet UE jest głównie budżetem inwestycyjnym, który służy jako dodatkowe i uzupełniające źródło finansowania działań podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

Okres obowiązywania

20. jest zdania, że decyzję w sprawie okresu obowiązywania WRF powinna cechować odpowiednia równowaga między dwoma sprzecznymi wymogami, mianowicie, z jednej strony, potrzebą charakterystyczną dla wielu polityk UE – szczególnie tych objętych zarządzaniem dzielonym, takich jak polityka rolna i polityka spójności – aby działać w oparciu o stabilność i przewidywalność zobowiązań przez co najmniej siedem lat, natomiast z drugiej strony potrzebą demokratycznej legitymacji i rozliczalności, która wynika z synchronizacji poszczególnych ram finansowych z pięcioletnim cyklem politycznym Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej;
21. podkreśla, że imperatywem politycznym dla każdego nowo wybranego Parlamentu jest możliwość wywierania istotnego wpływu na WRF podczas jego cyklu wyborczego, zarówno pod kątem kwot, jak i priorytetów politycznych; podkreśla, że wybory do Parlamentu Europejskiego są dla obywateli UE okazją, by bezpośrednio wyrazić swoje zdanie na temat priorytetów budżetowych Unii, które należy uwzględnić przy wiążącym dostosowaniu ram finansowych po wyborach; uważa w związku z tym, że podczas każdego cyklu politycznego Komisja musi proponować albo utworzenie kolejnych WRF albo obowiązkową rewizję śródkresową bieżących WRF, a zarówno Parlament, jak i Rada muszą podjąć decyzję w tej sprawie;
22. podkreśla, że okres obowiązywania WRF powinien stopniowo przybierać formę 5 + 5 z obowiązkową rewizją śródkresową; wzywa Komisję do opracowania jednoznacznego wniosku ustanawiającego metody praktycznego wprowadzenia ram finansowych w formule 5 + 5; wyraża przekonanie, że nie można rozważać jednorazowego pięcioletniego okresu obowiązywania WRF ze względu na poważne utrudnienia, jakie w związku z tym powstałyby w odniesieniu do wymogów dotyczących programowania i wdrażania wielu polityk UE;
23. przyznaje jednak, że termin kolejnych wyborów do Parlamentu Europejskiego wiosną 2019 r. – przy uwzględnieniu faktu, iż obecne WRF obowiązują do grudnia 2020 r. – nie pozwala na natychmiastowe wprowadzenie rozwiązania 5 + 5, ponieważ niemożliwe byłoby zadowalające dostosowanie różnych cykli; uważa zatem, że następne WRF powinny zostać ustalone na okres siedmiu lat (2021–2027) i obejmować obowiązkową rewizję śródkresową, co stanowiłoby rozwiązanie przejściowe stosowane po raz ostatni;

Rewizja śródkresowa

24. jest przekonany o konieczności utrzymania prawnie wiążącego i obowiązkowego śródkresowego przeglądu i rewizji WRF, o których mowa w nowym rozporządzeniu w sprawie WRF; przypomina, że rewizja śródkresowa z 2016 r. stanowiła pierwszą w historii okazję do faktycznej zmiany rozporządzenia w sprawie WRF oraz że została ona pozytywnie oceniona zarówno przez Radę, jak i Parlament, zwłaszcza jeżeli chodzi o wzmocnienie przepisów WRF w zakresie elastyczności;
25. uważa, że w przypadku WRF na lata 2021–2027 należy zaproponować i zatwierdzić rewizję śródkresową w odpowiednim czasie, tak aby umożliwić Parlamentowi następnej kadencji i Komisji odpowiednie dostosowanie ram finansowych; podkreśla, że wszelka rewizja WRF powinna zakładać zaangażowanie Parlamentu i gwarantować jego prerogatywy jako równoprawnego organu władzy budżetowej; ponadto podkreśla, że każda faktyczna rewizja obejmuje także rewizję pułapów WRF, gdyby okazały się niewystarczające na pozostałą część okresu;

Elastyczność

26. podkreśla, że w okresie obowiązywania bieżących WRF władza budżetowa zatwierdziła wykorzystanie w znaczącym stopniu mechanizmów elastyczności i instrumentów szczególnych określonych w rozporządzeniu w sprawie WRF, tak aby zapewnić dodatkowe środki niezbędne w celu reagowania na poważne kryzysy lub finansowania nowych priorytetów politycznych;
27. uważa w związku z tym, że przepisy dotyczące elastyczności w obecnych WRF sprawdziły się i zapewniły rozwiązania pod względem znacznych środków finansowych niezbędnych w szczególności do stawienia czoła wyzwaniom związanym z migracją i uchodźcami oraz do wyeliminowania luki inwestycyjnej; przypomina, że Parlament był inicjatorem części z tych przepisów, których zdecydowanie bronił podczas ostatnich negocjacji w sprawie WRF;
28. uważa, że konieczne jest dalsze wzmocnienie tych przepisów, aby lepiej reagować na nowe wyzwania, nieprzewidziane wydarzenia i zmieniające się priorytety polityczne, pojawiające się w trakcie realizacji planu długoterminowego, takiego jak WRF; apeluje o większą elastyczność w następnych WRF, która powinna pozwalać na maksymalne wykorzystanie całkowitych pułapów zobowiązań i płatności WRF;

Mechanizmy elastyczności w WRF

29. uważa, że pułapy następnych WRF należy ustalić na poziomie, który pozwoli nie tylko na finansowanie unijnych polityk, ale także na zapewnienie wystarczających marginesów na zobowiązania dla poszczególnych działów;
30. jest przekonany, że wszystkie nieprzydzielone marginesy powinny być przenoszone bez ograniczeń na przyszłe lata budżetowe i wykorzystywane przez władzę budżetową, w dowolnym celu uznanym za konieczny, w ramach rocznej procedury budżetowej; wzywa w związku z tym do zachowania łącznego marginesu na zobowiązania, jednak bez ograniczeń co do zakresu i czasu;
31. przypomina, że poprzez łączny margines na zobowiązania można jedynie wykorzystać nieprzydzielone marginesy do roku N-1, gdy tylko zostaną one potwierdzone w drodze dostosowania technicznego poprzedzającego przedstawienie projektu budżetu; uważa jednak, że konieczne jest również zbadanie sposobów wykorzystania nieprzydzielonych marginesów w roku N, aby umożliwić finansowanie dodatkowych potrzeb, które mogą wystąpić w ciągu danego roku;
32. jest przekonany, że zobowiązania zatwierdzone przez władzę budżetową należy wykorzystywać do pierwotnych celów oraz że trzeba dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że dzieje się tak we wszystkich obszarach polityki; wzywa w szczególności Komisję do dalszej aktywnej pracy w tym kierunku; niemniej jednak jest przekonany, że jeżeli faktycznie dochodzi do umorzeń w wyniku całkowitego lub częściowego niewykonania działań, na które zostały przeznaczone, powinny one zostać ponownie udostępnione w budżecie UE i wykorzystane przez władzę budżetową w ramach rocznej procedury budżetowej; uważa, że umorzenia powinny zasilać bezpośrednio łączny margines na zobowiązania, a nie konkretny instrument szczególny lub rezerwę;

33. przypomina, że umorzenia wynikają ze zobowiązań, które już zostały zatwierdzone przez władzę budżetową i powinny być co do zasady skutkować odpowiednimi płatnościami, jeżeli działanie, które miały finansować, zrealizowano zgodnie z planem; podkreśla w związku z tym, że ponowne wykorzystanie umorzeń w budżecie UE jest należycie uzasadnione, ale nie powinno być sposobem na obejście właściwych przepisów dotyczących umorzeń, zawartych w uregulowaniach sektorowych;
34. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia pełnego przenoszenia marginesów płatności za pośrednictwem łącznego marginesu na płatności przez cały okres WRF; sprzeciwia się stosowaniu jakichkolwiek ograniczeń lub pułapów do poziomu marginesów, które można przenosić, jak ma to miejsce w przypadku obecnych WRF, i przypomina, że marginesy te można wykorzystać tylko wtedy, gdy władza budżetowa podejmie taką decyzję, i tylko w zakresie określonym w tej decyzji; podkreśla, że łączny margines na płatności mógłby mieć zasadnicze znaczenie dla rozwiązania każdego nowego kryzysu płatności, który może nastąpić;
35. podkreśla, że możliwość rewizji pułapów powinna pozostać opcją w rozporządzeniu w sprawie WRF w przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności, gdy potrzeby w zakresie finansowania wyczerpią lub przekroczą dostępne marginesy i instrumenty specjalne; apeluje, by rozporządzenie w sprawie WRF przewidywało uproszczoną procedurę ukierunkowanej rewizji w ramach uzgodnionego prognozy;
36. opowiada się za utrzymaniem możliwości przesuwania naprzód lub wstecz finansowania każdego programu UE, aby umożliwić działanie antycykliczne odpowiadające rytmowi rzeczywistego wdrażania oraz aby ułatwić stosowną odpowiedź na duże kryzysy; apeluje ponadto o zwiększenie elastyczności ustawodawczej – przewidzianej obecnie w pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego – która umożliwi dostosowanie ogólnej puli środków finansowych na programy przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej na poziomie +/-10 %, polegające na zwiększeniu jej do +/-15 %;
37. zwraca uwagę na elastyczność, jaką można osiągnąć przez przenoszenie środków w ramach tego samego działu WRF, aby przydzielać środki finansowe tam, gdzie są potrzebne, i zapewnić lepsze wykonanie budżetu UE; uważa, że mniejsza liczba działów przyczynia się do większej elastyczności w WRF; apeluje jednak, aby Komisja aktywnie informowała organ budżetowy o dokonywaniu znaczących autonomicznych przeniesień oraz konsultowała się z nim w tym zakresie;

Instrumenty szczególne WRF

38. popiera ogólną strukturę instrumentów szczególnych WRF, zwłaszcza instrument elastyczności, rezerwę na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności UE i Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG), oraz zwraca uwagę na ich częste wykorzystywanie w obecnych WRF; apeluje o zwiększenie ich puli środków finansowych oraz poprawę przepisów dotyczących ich działalności;
39. apeluje w szczególności o znaczne zwiększenie puli środków finansowych instrumentu elastyczności do rocznej kwoty przydziału w wysokości co najmniej 2 mld EUR; przypomina, że instrument elastyczności nie jest powiązany z żadną konkretną dziedziną polityki i że może zatem zostać uruchomiony w dowolnym celu, jaki zostanie uznany za niezbędny; uważa w związku z tym, że instrument ten może zostać

uruchomiony do pokrycia wszelkich nowych potrzeb finansowych, jakie pojawią się w okresie obowiązywania WRF;

40. wskazuje na rolę, jaką rezerwa na pomoc nadzwyczajną odgrywa w zapewnianiu szybkiej reakcji na konkretne zapotrzebowanie państw trzecich na pomoc w przypadku nieprzewidzianych zdarzeń, oraz podkreśla jej szczególne znaczenie w obecnym kontekście; apeluje o znaczne zwiększenie puli jej środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;
41. zwraca w szczególności uwagę na uruchomienie znacznych środków z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy w następstwie szeregu poważnych klęsk żywiołowych o istotnych konsekwencjach budżetowych; podkreśla również pozytywny wpływ tego instrumentu na opinię publiczną; proponuje znaczne zwiększenie puli jego środków finansowych do rocznej kwoty przydziału w wysokości 1 mld EUR;
42. uważa, że nie wykorzystano pełnego potencjału EFG, dzięki któremu UE okazywała solidarność i zapewniała wsparcie dla pracowników tracących pracę w wyniku istotnych zmian strukturalnych w strukturze światowego handlu wynikających z globalizacji lub światowego kryzysu gospodarczego i finansowego, i że można go usprawnić oraz zintegrować z długoterminową strategią, aby skutecznie docierać do zwolnionych pracowników i ponownie integrować ich z rynkiem pracy we wszystkich państwach członkowskich; uważa, że w ramach zbliżającego się przeglądu EFG należy zbadać jego zakres i poprawić koordynację z innymi instrumentami; uważa, że zmieniony EFG powinien otrzymać co najmniej taką samą roczną pulę środków w ramach nowych WRF;
43. proponuje utworzenie specjalnej rezerwy na instrumenty szczególne WRF w oparciu o niewykorzystane środki, które wygasają z każdego instrumentu; uważa, że ta rezerwa powinna funkcjonować bez żadnych ograniczeń czasowych; domaga się uruchomienia tej rezerwy na rzecz wszelkich instrumentów szczególnych WRF, które – na podstawie decyzji władzy budżetowej – mają służyć finansowaniu potrzeb wykraczających poza ich możliwości finansowe;
44. zauważa, że obecnie dla każdego instrumentu szczególnego WRF obowiązują różne przepisy w odniesieniu do terminów przenoszenia niewykorzystanych środków; uważa, że należy je ujednoczyć, tak aby umożliwić stosowanie jednolitej zasady N+1 do wszystkich tych instrumentów;
45. uważa, że margines na nieprzewidziane wydatki powinien zostać zachowany jako instrument stosowany w ostateczności; zwraca uwagę, że jest to szczególny instrument, który może zostać uruchomiony jedynie w odniesieniu do środków na płatności, i że jego uruchomienie miało zasadnicze znaczenie dla rozwiązania kryzysu w zakresie płatności w 2014 r.; apeluje zatem o podniesienie jego maksymalnego rocznego przydziału do 0,05 % DNB UE;
46. podkreśla, że instrumenty szczególne WRF powinny być uwzględniane ponad pułapami WRF zarówno w odniesieniu do środków na zobowiązania, jak i środków na płatności; uważa, że kwestia budżetowania płatności w ramach tych instrumentów została jednoznacznie uregulowana podczas śródkresowej rewizji WRF na lata 2014–2020, co położyło kres utrzymującemu się od dawna konfliktowi z Radą dotyczącemu

interpretacji przepisów; opowiada się za wprowadzeniem do rozporządzenia w sprawie WRF jasnego zapisu, zgodnie z którym płatności wynikające z uruchomienia zobowiązań w ramach instrumentów szczególnych WRF powinny być uwzględniane ponad rocznymi pułapami płatności w ramach WRF;

47. zauważa, że obecne porozumienie międzyinstytucjonalne wymaga specjalnej większości w Parlamencie do celów uruchomienia trzech instrumentów szczególnych WRF; uważa to postanowienie za nieaktualne, ponieważ odzwierciedla ono specjalną większość wymaganą do przyjęcia budżetu UE przed Traktatem z Lizbony; apeluje o jednolite podejście w odniesieniu do wymogów w zakresie głosowania nad uruchomieniem tych instrumentów, które powinny być takie same jak w przypadku przyjmowania budżetu UE;

Dochody – rezerwa specjalna

48. przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż wszelkie dochody wynikające z grzywien nakładanych na przedsiębiorstwa za naruszanie prawa konkurencji UE lub związane z opóźnieniami w płatnościach wkładów krajowych do budżetu UE powinny stanowić dodatkową pozycję dochodów dla budżetu UE, bez odpowiedniego zmniejszenia wkładów opartych na DNB;
49. w związku z tym wzywa do utworzenia specjalnej rezerwy w budżecie UE, która będzie stopniowo uzupełniana ze wszystkich rodzajów nieprzewidzianych innych dochodów, a środki z niej będą odpowiednio przenoszone, aby w razie potrzeby umożliwić finansowanie dodatkowych wydatków; uważa, że rezerwę tę należy przeznaczyć na instrumenty szczególne WRF oraz że powinna ona stanowić źródło dodatkowych środków o charakterze uzupełniającym, zarówno po stronie zobowiązań, jak i płatności, w oparciu o decyzję władzy budżetowej;

Racjonalne i skuteczne wykorzystanie zasobów UE

50. stwierdza, że osiągnięcie europejskiej wartości dodanej powinno być jedną z głównych zasad, którymi kierują się instytucje UE przy podejmowaniu decyzji o rodzaju wydatków w następnych WRF; przypomina jednak, że koncepcja ta jest różnie interpretowana, i apeluje o jasną, jednolitą i łatwo zrozumiałą definicję odnośnych kryteriów, które powinny uwzględniać specyfikę terytorialną i zawierać, w miarę możliwości, wymierne wskaźniki efektywności; ostrzega przed próbą wykorzystywania takiej definicji do kwestionowania adekwatności polityk i programów UE w oparciu o czysto ilościowe lub doraźne przesłanki ekonomiczne;
51. zwraca uwagę na odniesienie do pojęcia europejskiej wartości dodanej przedstawione w szeregu dokumentów Komisji; przypomina w tym kontekście o wykazie parametrów określonych we wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 24 października 2017 r.; przypomina, że zasoby UE powinny być wykorzystywane do finansowania europejskich dóbr publicznych, a także jako katalizator w celu zachęcania państw członkowskich na wszystkich szczeblach administracyjnych do podejmowania działań na rzecz realizacji celów Traktatu i osiągnięcia wspólnych celów UE, które w przeciwnym razie nie zostałyby zrealizowane; zgadza się, że budżet UE powinien być wykorzystywany do finansowania działań, które mogą przynieść korzyści całej UE, a których nie może zapewnić żadne państwo członkowskie samodzielnie, i które mogą zapewnić lepsze wykorzystanie środków w porównaniu z działaniami podejmowanymi

wyłącznie na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym; uważa ponadto, że budżet UE powinien przyczyniać się do ustanowienia i wspierania pokoju i stabilności w sąsiedztwie UE i poza nim; uważa, że europejska wartość dodana jest tworzona przez programy objęte zarówno zarządzaniem dzielonym, jak i bezpośrednim, które są dwiema uzupełniającymi się metodami służącymi osiągnięciu celów UE; w tym kontekście oczekuje, że państwa członkowskie nie będą kierować się w negocjacjach w sprawie następnych WRF zasadą „sprawiedliwego zwrotu”, która uwzględnia wyłącznie krajowe interesy w postaci bilansów netto;

52. uważa, że lepsze wydatkowanie środków, tzn. efektywne i niedyskryminacyjne wykorzystanie każdego euro z budżetu UE, można osiągnąć nie tylko poprzez skierowanie środków UE na działania o najwyższej europejskiej wartości dodanej i największym wzroście wydajności polityk i programów UE, w oparciu o gruntowną ocenę obecnych wydatków, ale również poprzez osiągnięcie większej synergii między budżetem UE a budżetami krajowymi, a także poprzez zapewnienie wymiernej poprawy struktury wydatków; popiera zalecenia zawarte w sprawozdaniu rocznym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za 2016 r. dotyczące efektywnych ram pomiaru wskaźników, usprawnionej i zrównoważonej sprawozdawczości w zakresie wykonania i łatwiejszego dostępu do wyników oceny;
53. wzywa do rzeczywistego uproszczenia systemu budżetowego UE w następnych WRF, aby ułatwić korzystanie ze środków; podkreśla w szczególności konieczność ograniczenia niepotrzebnego dublowania się instrumentów, które służą podobnym rodzajom działań, na przykład w dziedzinie innowacji, MŚP lub transportu, bez ryzykowania utraty ważnych elementów różnych programów, oraz konieczność wyeliminowania istniejącej konkurencji między różnymi formami i źródłami finansowania, tak aby zagwarantować maksymalną komplementarność i zapewnić spójne ramy finansowe; uważa, że ułatwiłoby to informowanie obywateli w bardziej zrozumiałym sposobie o priorytetach UE;
54. podkreśla, że ocena funkcjonowania wydatków UE nie może doprowadzić do obniżenia poziomu ambicji UE lub podziału na sektory unijnych polityk i programów, ani też nie powinna prowadzić do zastąpienia dotacji instrumentami finansowymi w celu wygenerowania pewnych oszczędności, ponieważ zdecydowana większość działań wspieranych z budżetu UE nie kwalifikuje się do finansowania przez instrumenty finansowe; uważa, że ocena funkcjonowania powinna raczej prowadzić do wskazania sposobów na poprawę wdrażania unijnych programów wydatkowania;
55. domaga się daleko idącej harmonizacji przepisów w celu stworzenia jednolitego zbioru przepisów dla wszystkich instrumentów budżetowych UE, uwzględniając jednocześnie specyfikę poszczególnych funduszy i sektorów; zachęca Komisję do zajęcia się kwestią łączenia różnych źródeł finansowania poprzez opracowanie jasnych wytycznych w tym zakresie oraz zapewnienie równego dostępu do wszystkich rodzajów finansowania we wszystkich państwach członkowskich;
56. opowiada się również za rzeczywistym uproszczeniem sektorowych przepisów wykonawczych dla beneficjentów i zmniejszeniem obciążeń administracyjnych przez dalszą standaryzację i uproszczenie procedur oraz dokumentów programowych; zwraca ponadto uwagę, że konieczne są dalsze działania w zakresie budowania potencjału i pomocy technicznej dla beneficjentów; wzywa do zwrotu ku ocenie opartej na analizie ryzyka;

Jedność, rzetelność budżetowa i przejrzystość

57. przypomina, że zasada jedności, zgodnie z którą wszystkie dochody i wydatki Unii mają być wykazywane w budżecie, jest zarówno wymogiem zawartym w Traktacie, jak i podstawowym demokratycznym warunkiem przejrzystego, zgodnego z prawem i rozliczalnego budżetu; wyraża ubolewanie, że zasada ta w coraz większym stopniu pozostaje ignorowana, przy jednoczesnym wzroście złożoności finansowej, począwszy od spuścizny historycznej Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), poprzez ustanowienie Europejskiego Mechanizmu Stabilności, aż po niedawną inflację doraźnych mechanizmów pozabudżetowych w postaci innowacyjnych instrumentów finansowych oraz zewnętrznych funduszy powierniczych lub instrumentów, które nie są ujęte w bilansie Unii;
58. kwestionuje zasadność i wartość dodaną ustanawiania instrumentów poza budżetem Unii; uważa, że decyzje o ustanowieniu lub utrzymaniu takich instrumentów są w rzeczywistości motywowane próbami ukrycia prawdziwych potrzeb finansowych i omijania ograniczeń wynikających z WRF i pułapów zasobów własnych; wyraża ubolewanie, że często prowadzą one również do pomijania potrójnej odpowiedzialności Parlamentu jako władzy ustawodawczej, budżetowej i kontrolnej oraz są sprzeczne z celem zwiększenia przejrzystości dla ogółu społeczeństwa i beneficjentów;
59. w związku z tym przypomina, że od dawna stoi na stanowisku, iż do budżetu Unii należy włączyć Europejski Fundusz Rozwoju oraz inne instrumenty nieobjęte WRF w celu zwiększenia jego legitymacji, jak również efektywności i skuteczności unijnej polityki rozwoju; podkreśla jednak, że odpowiednie pule środków finansowych powinny zostać dodane do uzgodnionych pułapów WRF, tak aby włączenie tych instrumentów do budżetu nie miało negatywnego wpływu ani na ich finansowanie, ani na inne polityki i programy UE; zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje propozycję włączenia Europejskiego Mechanizmu Stabilności do finansów Unii Europejskiej w postaci Europejskiego Funduszu Walutowego, bez uszczerbku dla jego przyszłego kształtu;
60. uważa, że fundusze powiernicze UE mogą wnieść wartość dodaną dzięki łączeniu środków pochodzących od różnych darczyńców na potrzeby konkretnych sytuacji, lecz ich wykorzystanie nie powinno prowadzić do zwykłej zmiany klasyfikacji planowanego finansowania UE, ani nie powinno zmieniać pierwotnych celów unijnych instrumentów finansowych; zwraca uwagę na potrzebę zaostrzenia kontroli parlamentarnej nad ich tworzeniem i wdrażaniem; podkreśla, że fundusze powiernicze UE powinny służyć wyłącznie finansowaniu działań poza Unią;
61. uważa również, że w przypadku gdy pewna część operacji pozabudżetowych zostanie uznana za niezbędną do osiągnięcia pewnych konkretnych celów, na przykład poprzez wykorzystanie instrumentów finansowych lub funduszy powierniczych, powinny one być utrzymane na ograniczonym poziomie i przez określony czas, i powinny być w pełni przejrzyste, uzasadnione potwierdzoną dodatkowością i wartością dodaną, a także poparte jednoznacznymi przepisami dotyczącymi podejmowania decyzji i rozliczalności;
62. uważa, że w następnych WRF budżet Unii powinien z większą dokładnością przedstawiać zakres dochodów przeznaczonych na określony cel oraz ich wpływ na rzeczywiste wydatki, w szczególności tych pochodzących z wkładów państw trzecich;

podkreśla, że jest to tym bardziej istotne w świetle woli, którą Zjednoczone Królestwo wyraziło w ramach negocjacji w sprawie wystąpienia z Unii, uczestniczenia w niektórych unijnych programach budżetowych nowych WRF na okres po 2020 r. jako kraj niebędący państwem członkowskim;

Poziom płatności

63. przypomina, że środki na płatności stanowią logiczną i prawną konsekwencję środków na zobowiązania i apeluje o ustanowienie przyszłych pułapów płatności na odpowiednim poziomie, pozostawiając jedynie ograniczoną i odpowiadającą rzeczywistości lukę między zobowiązaniami a płatnościami; oczekuje, że przyszłe pułapy płatności uwzględnią z jednej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań wynikających z obecnego okresu finansowego, które zostaną przekształcone w płatności dopiero po 2020 r., a z drugiej strony konieczność wywiązania się ze zobowiązań dotyczących programów i instrumentów na okres po 2020 r.;
64. przypomina o nagromadzeniu zaległości w niezapłaconych rachunkach pod koniec poprzednich WRF, które przeszły na obecne WRF, i ostrzega przed powtórzeniem się kryzysu w zakresie płatności w okresie przejściowym do następnych WRF, ponieważ miałyby to poważne konsekwencje dla beneficjentów, takich jak studenci, uniwersytety, MŚP i badacze; zwraca uwagę na obecną tendencję do niepełnego wykorzystywania płatności ze względu na opóźnienia we wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co prowadzi do wzrostu poziomu zobowiązań pozostających do spłaty, które będą musiały zostać uregulowane w ramach pułapów następnych WRF; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, również na szczeblu ministrów finansów, o przeanalizowanie głównych przyczyn tych opóźnień oraz zaproponowanie konkretnych środków upraszczających w celu ułatwienia wdrażania w przyszłości;
65. przyjmuje do wiadomości wstępny wynik negocjacji w sprawie ustaleń finansowych w kontekście wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, zgodnie z którym Zjednoczone Królestwo w pełni uczestniczy w finansowaniu i wdrażaniu programów na lata 2014–2020, co wiąże się ze wszystkimi odnośnymi konsekwencjami finansowymi;

Instrumenty finansowe

66. podkreśla, że budżet UE dysponuje szerokim wachlarzem instrumentów finansowania działań wspieranych na szczeblu UE, które można pogrupować w dwie kategorie: dotacje z jednej strony, z drugiej zaś instrumenty finansowe w formie gwarancji, pożyczek, podziału ryzyka lub kapitału własnego; zwraca również uwagę na Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych, którego celem jest mobilizacja kapitału prywatnego i publicznego w całej UE na rzecz wspierania projektów w kluczowych dla gospodarki UE obszarach w celu uzupełnienia ograniczonego finansowania;
67. uznaje potencjał instrumentów finansowych do zwiększenia gospodarczego i politycznego wpływu budżetu Unii; podkreśla jednak, że mogą być one stosowane jedynie w odniesieniu do projektów generujących dochody w przypadku nieoptymalnych warunków inwestycyjnych lub niewydolności rynku, i dlatego stanowią jedynie uzupełniającą, a nie alternatywną formę finansowania w porównaniu z dotacjami; podkreśla, że instrumenty finansowe nie powinny mieć na celu zastąpienia już istniejących publicznych lub prywatnych systemów finansowania oraz że powinny

one być zgodne ze zobowiązaniami krajowymi i międzynarodowymi;

68. przypomina swój wniosek skierowany do Komisji, aby określiła ona te obszary polityki, którym najlepiej służyłyby dotacje, te, którym lepiej mogłyby posłużyć instrumenty finansowe, oraz te, w których dotacje mogłyby być łączone z instrumentami finansowymi, a także o odzwierciedlenie właściwej równowagi między tymi dwoma elementami; jest przekonany, że dotacje powinny pozostać dominującym sposobem finansowania projektu UE w następnych WRF; podkreśla, że pożyczki, gwarancje, podział ryzyka i finansowanie kapitałowe powinny być wykorzystywane ostrożnie, w oparciu o odpowiednie oceny ex ante i tylko wówczas, gdy ich wykorzystanie może wykazać wyraźną wartość dodaną i efekt dźwigni; zauważa, że korzystanie z instrumentów finansowych i synergii z dotacjami można poprawić; apeluje o zwiększenie wysiłków na rzecz ułatwienia beneficjentom dostępu do instrumentów finansowych oraz większą elastyczność w zakresie międzysektorowego korzystania z różnych instrumentów finansowych, aby wyeliminować przeszkodę, jaką stanowią ograniczające uregulowania, w rezultacie uniemożliwiające odbiorcom czerpanie korzyści z wielu programów na rzecz projektów o zbieżnych celach;
69. wzywa Komisję do uproszczenia i ujednoczenia przepisów regulujących wykorzystanie instrumentów finansowych w następnych WRF w celu tworzenia synergii między różnymi instrumentami i maksymalizacji ich skutecznego stosowania; przyjmuje do wiadomości ewentualną propozycję – która wymagałaby dogłębnej dyskusji – utworzenia jednego funduszu, który zintegrowałby instrumenty finansowe na szczeblu UE zarządzane centralnie; jest zdania, że należy ustanowić jasną strukturę umożliwiającą wybór różnych rodzajów instrumentów finansowych dla różnych obszarów polityki i rodzajów działań oraz że w celu zapewnienia przejrzystości inwestycji odpowiednie instrumenty finansowe powinny być w dalszym ciągu finansowane z oddzielnych linii budżetowych; podkreśla jednak, że jakakolwiek harmonizacja przepisów nie może wpływać na instrumenty finansowe zarządzane przez państwa członkowskie w ramach polityki spójności lub w dziedzinie działań zewnętrznych;
70. przypomina swój wielokrotnie ponawiany apel o większą przejrzystość i demokratyczną kontrolę wdrażania instrumentów finansowych wspieranych z budżetu Unii;

Struktura

71. uważa, że struktura WRF powinna zapewniać większą widoczność priorytetów politycznych i budżetowych UE dla obywateli europejskich oraz wzywa do jaśniejszego przedstawienia wszystkich obszarów wydatków UE; jest przekonany, że główne filary przyszłych wydatków UE nakreślone w niniejszej rezolucji powinny zostać odpowiednio uwzględnione;
72. uważa zatem, że obecna prezentacja działów wymaga pewnych usprawnień, ale jest przeciwny wszelkim nieuzasadnionym radykalnym zmianom; proponuje w związku z tym następującą strukturę WRF na okres po 2020 r.:

Dział 1: Silniejsza i zrównoważona gospodarka
--

W tym programy i instrumenty wspierające: w ramach zarządzania bezpośredniego:

- badania naukowe i innowacje
- przemysł, przedsiębiorczość oraz małe i średnie przedsiębiorstwa
- cyfrową transformację gospodarki i społeczeństwa
- duże projekty infrastrukturalne
- transport, energię, przestrzeń kosmiczną
- środowisko, łagodzenie skutków zmiany klimatu i przystosowanie się do niej

Dział 2: Większa spójność i solidarność w Europie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną (w ramach zarządzania dzielonego):
  - inwestycje w innowacje, badania, cyfryzację, przemiany przemysłowe, MŚP, transport, przystosowanie do zmiany klimatu i łagodzenie jej skutków, środowisko i energię
  - zatrudnienie, sprawy społeczne i włączenie społeczne, równouprawnienie płci, zmniejszanie ubóstwa i wyzwania demograficzne
- kształcenie, młodzież i uczenie się przez całe życie
- kulturę, obywatelstwo, media i komunikację
- demokrację, zasadę państwa prawa i wolności podstawowych
- zdrowie i bezpieczeństwo żywności
- azyl, migrację i integrację, sprawiedliwość i konsumentów
- wsparcie i koordynację z administracjami krajowymi

Dział 3: Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

W tym programy i instrumenty wspierające:

- rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich
- gospodarkę morską i rybołówstwo

Dział 4: Większa odpowiedzialność na świecie

W tym programy i instrumenty wspierające:

- współpracę międzynarodową i rozwój
- sąsiedztwo
- rozszerzenie
- pomoc humanitarną
- demokrację, praworządność, prawa podstawowe i równość płci
- handel

Dział 5: Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

W tym programy i instrumenty wspierające:

- bezpieczeństwo, w tym cyberbezpieczeństwo
- reagowanie kryzysowe i stabilność, w tym ochronę ludności
- wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa
- obronność, w tym badania i innowacje

Dział 6: Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

- finansowanie pracowników UE
- finansowanie budynków i wyposażenia instytucji UE

73. wzywa Komisję do zamieszczenia w załączniku do budżetu europejskiego wszystkich wydatków związanych z UE, które nie są pokrywane z budżetu UE w wyniku porozumień i procedur międzyrządowych; jest przekonany, że takie informacje, dostarczane co roku, uzupełniłyby obraz wszystkich inwestycji, których państwa członkowskie zobowiązały się podjąć na szczeblu europejskim;

III. Polityka

Silniejsza i zrównoważona gospodarka

74. podkreśla znaczenie dokończenia tworzenia europejskiej przestrzeni badawczej, unii energetycznej, jednolitego europejskiego obszaru transportu i jednolitego rynku cyfrowego jako podstawowych elementów jednolitego rynku europejskiego;
75. uważa, że w następnych WRF powinna nastąpić większa koncentracja środków budżetowych w obszarach, które wykazują wyraźną europejską wartość dodaną oraz stymulują wzrost gospodarczy, konkurencyjność, zrównoważony rozwój i zatrudnienie we wszystkich regionach UE; podkreśla w tym kontekście znaczenie badań naukowych i innowacji dla stworzenia zrównoważonej, przodującej w skali światowej gospodarki opartej na wiedzy i wyraża ubolewanie, że z powodu braku odpowiedniego finansowania jedynie niewielka część wysokiej jakości projektów w tej dziedzinie otrzymała finansowanie UE z obecnych WRF;
76. wzywa w związku z tym do znacznego zwiększenia całkowitego budżetu przeznaczanego na 9. program ramowy w następnych WRF, który powinien zostać ustalony na poziomie co najmniej 120 mld EUR; uważa, że poziom ten jest odpowiedni, by zapewnić Europie globalną konkurencyjność oraz wiodącą pozycję naukową, technologiczną i przemysłową w celu sprostania wyzwaniom społecznym i przyczynienia się do realizacji celów UE w zakresie klimatu i celów zrównoważonego rozwoju; apeluje w szczególności o działania pobudzające przełomowe inicjatywy tworzące rynek, zwłaszcza z myślą o MŚP;
77. apeluje ponadto o poświęcenie większej uwagi kwestii wdrażania badań i innowacji w ramach wspólnych przedsięwzięć i innych instrumentów oraz o wspieranie inwestycji w kluczowe technologie, aby wyeliminować lukę inwestycyjną w dziedzinie innowacji; podkreśla, że zwiększeniu środków musi towarzyszyć uproszczenie procedur finansowania; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji w tym zakresie i nalega, by były one kontynuowane w następnym okresie programowania w celu zapewnienia wnioskodawcom lepszego dostępu i równych warunków działania za pomocą nowego systemu oceny wniosków; podkreśla, że potrzebne są środki, aby stymulować zrównoważony udział wszystkich państw członkowskich UE;

78. z zadowoleniem przyjmuje niedawny wniosek Komisji dotyczący zapewnienia finansowania Funduszu Badawczego Węgla i Stali na nadchodzące lata; podkreśla znaczenie tego funduszu dla finansowania badań w tym sektorze przemysłu; uważa w związku z tym, że potrzebne jest bardziej długoterminowe rozwiązanie, które zapewni finansowanie po 2020 r., a także włączy ten fundusz do budżetu Unii, aby umożliwić Parlamentowi wypełnianie swojej roli jako organu kontroli budżetowej;
79. podkreśla, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa są najważniejszymi motorami wzrostu gospodarczego, innowacyjności i zatrudnienia, tworząc 85 % wszystkich nowych miejsc pracy; uznaje ich istotną rolę w zapewnieniu ożywienia i pobudzenia zrównoważonej gospodarki UE; przypomina, że w UE jest ponad 20 mln małych i średnich przedsiębiorstw oraz że przypada na nie 99% działalności gospodarczej; uważa, że poprawa dostępu MŚP do finansowania we wszystkich państwach członkowskich powinna pozostać ważnym celem polityki w następnych WRF, w celu dalszej poprawy ich konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju; w związku z tym podkreśla, że potrzebne jest promowanie przedsiębiorczości i poprawa otoczenia biznesowego MŚP, aby umożliwić im wykorzystanie w pełni ich potencjału w dzisiejszej gospodarce światowej;
80. z zadowoleniem przyjmuje sukces specjalnego programu UE na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz MŚP (COSME) w obecnych WRF; podkreśla wysoki poziom realizacji tego programu i wskazuje na jego zdolność do jeszcze większej absorpcji; w związku z tym wzywa do podwojenia puli środków finansowych programu COSME, aby odpowiadały one rzeczywistym potrzebom gospodarki UE i znacznemu zapotrzebowaniu na uczestnictwo;
81. potwierdza swoje zdecydowane zaangażowanie na rzecz Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFIS), który służy uruchomieniu 500 mld EUR w nowych inwestycjach w gospodarce realnej w obecnych WRF; uważa, że EFIS już pobudził w sposób silny i ukierunkowany sektory gospodarki o możliwościach tworzenia trwałego wzrostu i miejsc pracy; podkreśla pozytywny wpływ EFIS na zapewnienie finansowania małym i średnim przedsiębiorstwom w całej Unii; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by przedstawić wniosek ustawodawczy dotyczący kontynuowania i doskonalenia tego programu inwestycyjnego z wydzielonym budżetem, który nie powinien być finansowany ze szkodą dla istniejących polityk i programów w nowych WRF; podkreśla, że wszelkie wnioski ustawodawcze powinny opierać się na wnioskach z przeglądu Komisji i niezależnej ocenie; oczekuje, że nowy wniosek skutecznie wyeliminuje wszelkie niedociągnięcia we wdrażaniu EFSI i zwiększy między innymi zasięg geograficzny funduszu, tak aby jego korzyści były odczuwalne w całej Unii;
82. podkreśla znaczenie WRF dla sektorów zależnych od inwestycji długoterminowych, takich jak zrównoważony sektor transportu; zwraca uwagę, że infrastruktura transportowa stanowi trzon jednolitego rynku i podstawę trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zauważa, że stworzenie jednolitego europejskiego obszaru transportu połączonego z krajami sąsiadującymi wymaga poważnej infrastruktury transportowej i musi być traktowane jako kluczowy priorytet w celu zapewnienia konkurencyjności UE oraz spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej, także na obszarach peryferyjnych i wyspiarskich; z tego względu uważa, że w następnych WRF należy przewidzieć wystarczające środki finansowe na projekty, które przyczyniają się w szczególności do ukończenia sieci bazowej TEN-T i jej

korytarzy, które należy jeszcze bardziej przedłużyć; przypomina o celach wyznaczonych przez COP 21 w odniesieniu do transportu w celu przeciwdziałania zmianom klimatu i zachęca państwa członkowskie do inwestowania w inteligentny, zrównoważony i zintegrowany transport publiczny;

83. podkreśla, że zaktualizowany i skuteczniejszy program „Łącząc Europę” powinien obejmować wszystkie rodzaje transportu, w tym infrastrukturę drogową i kolejową oraz śródlądowe drogi wodne; uważa, że należy nadać priorytetowe znaczenie lepszym połączeniom między sieciami kompleksowymi a rodzajami transportu, które przyczyniają się do zmniejszenia emisji CO₂ i skupiać się na wzajemnych połączeniach i ukończeniu budowy sieci na obszarach peryferyjnych; ponownie podkreśla znaczenie wzmocnienia interoperacyjności poprzez europejski system zarządzania ruchem kolejowym oraz umożliwienia pełnego wykorzystania inicjatywy jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; wzywa do ukończenia europejskiego cyfrowego zarządzania ruchem lotniczym;
84. wzywa do utworzenia w kolejnych wieloletnich ramach finansowych specjalnej pozycji budżetowej na rzecz turystyki w celu stworzenia prawdziwej europejskiej polityki turystycznej, która może znacząco przyczynić się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;
85. wzywa Komisję do promowania inwestycji w rozwój technologii nowej generacji i promowania ich wdrażania; podkreśla znaczenie zapewnienia środków finansowych na ukończenie budowy jednolitego rynku cyfrowego poprzez pełne wykorzystanie widma radiowego, zapewnienie modernizacji sieci stacjonarnej i dogęszczenie sieci komórkowej, wspieranie wdrożenia sieci 5G i łączności gigabitowej oraz przez poczynienie dalszych postępów w zakresie harmonizacji przepisów UE dotyczących telekomunikacji w celu stworzenia odpowiednich ram regulacyjnych dla poprawy łączności internetowej w całej Unii; podkreśla, że instrument „Łącząc Europę – Telekomunikacja” powinien w dalszym ciągu wspierać infrastrukturę usług cyfrowych i szybkich sieci szerokopasmowe poprzez umożliwienie ich dostępności, w tym w regionach oddalonych i na obszarach wiejskich, oraz poprzez poprawę umiejętności informatycznych, wzajemnych połączeń i interoperacyjności; podkreśla, że należy wspierać cyfrową transformację europejskiej gospodarki i społeczeństwa oraz inwestować w najważniejsze technologie, takie jak duże zbiory danych, sztuczna inteligencja lub komputery o wysokiej wydajności, w infrastrukturę i umiejętności informatyczne, aby zwiększyć konkurencyjność UE i poprawić jakość życia Europejczyków;
86. za niezbędne uważa zapewnienie zrównoważonych i przystępnych cenowo dostaw energii w Europie; w związku z tym wzywa do ciągłego wspierania inwestycji zapewniających dywersyfikację źródeł i dróg dostaw energii, zwiększających bezpieczeństwo energetyczne i niezależność energetyczną oraz efektywność energetyczną i wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych, w tym poprzez instrument „Łącząc Europę – Energia”; podkreśla w szczególności znaczenie zapewnienia wszechstronnego wsparcia – zwłaszcza regionom o dużej emisji dwutlenku węgla – transformacji energetycznej, przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, modernizacji systemów wytwarzania energii, poprawy połączeń transgranicznych i budowy inteligentnych sieci energetycznych, technologii wychwytywania i użytkowania dwutlenku węgla oraz modernizacji systemów ciepłowniczych; uważa, że należy odpowiednio wspierać transformację sektora energetycznego w świetle celów

klimatycznych, zwłaszcza w regionach i krajach zależnych od węgla, aby skutecznie przyczynić się do strategicznego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną; wzywa do ustanowienia kompleksowego funduszu w celu wspierania sprawiedliwej transformacji, w szczególności dzięki rozwijaniu i szerszemu wykorzystaniu źródeł odnawialnych, rozwiązań w zakresie efektywności energetycznej, magazynowania energii, elektromobilności i związanej z nią infrastruktury, modernizacji wytwarzania energii elektrycznej oraz sieci energetycznych, zaawansowanych technologii wytwarzania energii, łącznie z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (CCS), wychwytywaniem i utylizacją dwutlenku węgla (CCU) i zgazowaniem węgla, modernizacji systemów ciepłowniczych, łącznie z wysokosprawną kogeneracją, a także w zakresie wczesnego dostosowania do przyszłych norm środowiskowych, restrukturyzacji energochłonnych sektorów, a także reagowania na skutki społeczne, społeczno-ekonomiczne i środowiskowe;

87. podkreśla strategiczne znaczenie dla przyszłej konkurencyjności, bezpieczeństwa i siły politycznej UE projektów infrastrukturalnych na dużą skalę, a mianowicie międzynarodowego eksperymentalnego reaktora termojądrowego (ITER), europejskiego systemu wspomagania satelitarnego (EGNOS), globalnego systemu nawigacji satelitarnej (Galileo), programu obserwacji Ziemi (Copernicus) oraz przyszłego systemu rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM); wskazuje, że w budżecie UE konieczne jest zapewnienie finansowania tych projektów, ale jednocześnie należy je wyodrębnić, aby mieć pewność, że ewentualne przekroczenie kosztów nie zagrozi finansowaniu i pomyślnej realizacji innych strategii politycznych Unii, tak jak to miało miejsce w poprzednich WRF w niektórych indywidualnych przypadkach; przypomina, że w tym celu maksymalna kwota przeznaczona na te projekty jest obecnie ustalona w rozporządzeniu w sprawie WRF, i wzywa do wprowadzenia podobnych przepisów w nowym rozporządzeniu;
88. podkreśla wiodącą rolę UE i jej znaczenie w zakresie zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego oraz przeciwdziałania zmianom klimatu, degradacji ekosystemów i utracie różnorodności biologicznej; uważa, że stabilne i odpowiednie finansowanie ma zasadnicze znaczenie w realizacji międzynarodowych zobowiązań UE, takich jak porozumienie paryskie; przypomina, że następne WRF powinny ułatwić Unii osiągnięcie tych celów i powinny przyczynić się do przejścia na gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.; podkreśla, że UE nie powinna finansować projektów i inwestycji, które są sprzeczne z osiągnięciem tych celów; wzywa do precyzyjnego włączenia kwestii klimatu do głównego nurtu przyszłych wydatków UE; w związku z tym wzywa, by odnośne programy, takie jak LIFE+, były odpowiednio finansowane oraz by ich zasoby finansowe zostały dwukrotnie zwiększone, a także by utworzono specjalne pule środków przeznaczonych na różnorodność biologiczną i zarządzanie siecią Natura 2000;

Większa spójność i solidarność w Europie

89. podkreśla, że polityka spójności po 2020 r. powinna pozostać główną polityką inwestycyjną Unii Europejskiej obejmującą wszystkie regiony UE w celu stawienia czoła złożonym wyzwaniom społeczno-gospodarczym, przy jednoczesnym skoncentrowaniu większości zasobów na najsłabszych regionach; uważa, że poza dążeniem do zmniejszenia dysproporcji między poziomami rozwoju i zwiększenia konwergencji, o których mowa w Traktacie, polityka spójności powinna się koncentrować na osiągnięciu ogólnounijnych celów politycznych UE, i proponuje

zatem, by w następnych WRF trzy fundusze polityki spójności – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejski Fundusz Społeczny (EFS) i Fundusz Spójności – koncentrowały się przede wszystkim na wspieraniu wzrostu i konkurencyjności, badań i innowacji, digitalizacji, przemian przemysłowych, MŚP, transportu, dostosowania do zmiany klimatu i jej łagodzenia, zrównoważenia środowiskowego, sprawiedliwej transformacji energetyki, zatrudnienia, integracji społecznej, równości płci, zmniejszania ubóstwa i wyzwań demograficznych; podkreśla, że te trzy fundusze stanowią nieodłączne składniki unijnej polityki spójności i mogą funkcjonować łącznie jedynie w jednolitych ramach tej polityki; wzywa ponadto do zacieśniania współpracy terytorialnej, obejmującej transgraniczny i miejski wymiar polityki, a także specjalne przepisy dotyczące obszarów wiejskich, górskich, wspiarskich i oddalonych;

90. uważa utrzymanie finansowania polityki spójności po 2020 r. dla UE-27 przynajmniej na poziomie budżetu na lata 2014–2020 w cenach stałych za sprawę najwyższej wagi; podkreśla, że PKB powinien pozostać jednym z kryteriów przyznawania środków z funduszy polityki spójności, ale uważa, że powinien on być uzupełniony o dodatkowy zestaw wskaźników społecznych, środowiskowych i demograficznych, aby lepiej uwzględnić nowe rodzaje nierówności między regionami UE i w ich obrębie we wszystkich państwach członkowskich; popiera ponadto kontynuację w nowym okresie programowania elementów, które uczyniły politykę spójności bardziej nowoczesną i zorientowaną na wyniki w obecnych WRF, tj. koncentracji tematycznej, warunków wstępnych, ram wykonania i powiązania z zarządzaniem gospodarką;
91. zdecydowanie opowiada się za realizacją zobowiązań wynikających z art. 9 TFUE związanych z budowaniem Europy Socjalnej i wdrażaniem Europejskiego filaru praw socjalnych, opierając się na zrównoważonym wzroście wysoko konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, dążąc do osiągnięcia pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz promując równouprawnienie płci, solidarność międzypokoleniową oraz ochronę praw dziecka zgodnie z postanowieniami Traktatu; podkreśla, że takie wdrożenie wymaga odpowiedniego finansowania polityki społecznej oraz zwraca uwagę na wynikającą z tego potrzebę wzmocnienia istniejących instrumentów przyczyniających się do realizacji tych celów, w szczególności EFS, Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, EFG i EaSI; nalega, by zostały one zagwarantowane w następnych WRF oraz by nadal były wdrażane głównie poprzez dotacje;
92. ponawia swój apel do Komisji i wszystkich państw członkowskich o utworzenie specjalnego funduszu przeznaczonego na gwarancję dla dzieci, umieszczając je w centrum rozszerzonej polityki łagodzenia ubóstwa i zapewniając odpowiednie zasoby na pełne wdrożenie niezbędnych środków politycznych, w tym pomoc rodzicom w wydostaniu się z wykluczenia społecznego i bezrobocia przez ukierunkowane interwencje;
93. podkreśla, że wsparcie z EFS należy w szczególności rozszerzyć na wsparcie rozwoju dialogu społecznego przez usprawnienie budowania zdolności partnerów społecznych, w tym na europejskich szczeblach sektorowych i międzysektorowych, oraz że zobowiązanie to powinno stać się obowiązkowe dla państw członkowskich we wszystkich regionach UE;
94. podkreśla w szczególności ciągłą potrzebę walki z bezrobociem i wykluczeniem

młodych ludzi, zwłaszcza wśród młodych osób niekształcących się, niepracujących ani nieuczących się (NEETs), w ramach kompleksowego podejścia do polityki młodzieżowej na szczeblu UE; wzywa w związku z tym do podwojenia puli środków finansowych przeznaczonej na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, jak również do pełnego wdrożenia gwarancji UE na rzecz młodzieży, przy jednoczesnym zapewnieniu szybkiego i uproszczonego wykorzystania funduszy oraz stałego i stabilnego finansowania w następnym okresie programowania; podkreśla potrzebę udoskonalenia przepisów w celu zagwarantowania niedyskryminacyjnego udziału w programie ludzi młodych pochodzących z defaworyzowanych środowisk społeczno-ekonomicznych; uważa, że jednym z najważniejszych priorytetów UE pozostają inwestycje w kształcenie i szkolenie, zwłaszcza w rozwijanie umiejętności cyfrowych; podkreśla, że program ten nie może zastępować wydatków uprzednio finansowanych z budżetów krajowych;

95. wyraża poparcie dla programów w dziedzinie kultury, edukacji, mediów, młodzieży, sportu, demokracji, obywatelstwa i społeczeństwa obywatelskiego, które wyraźnie dowiodły swojej europejskiej wartości dodanej i cieszą się trwałą popularnością wśród beneficjentów; apeluje o nieprzerwane inwestycje w ramach programu Kształcenie i szkolenie 2020 poprzez programy Erasmus+, Kreatywna Europa i Europa dla Obywateli w celu dotarcia do osób w każdym wieku, a zwłaszcza do ludzi młodych; ponownie wyraża poparcie dla wzmocnienia zewnętrznego wymiaru programów Erasmus+ i Kreatywna Europa; zaleca ponadto kontynuację Europejskiego Korpusu Solidarności dysponującego odpowiednimi środkami, które nie odbijałyby się na innych programach UE; podkreśla również znaczący wkład sektora kultury i sektora kreatywnego we wzrost gospodarczy i zatrudnienie w UE;
96. zaleca utworzenie wewnętrznego Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji zarządzanego przez Komisję, służącego większemu wspieraniu społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych działających w dziedzinach związanych z demokracją i prawami człowieka;
97. apeluje w szczególności o co najmniej trzykrotne zwiększenie puli środków na program Erasmus+ w kolejnych wieloletnich ramach finansowych w celu dotarcia do znacznie większej liczby młodych ludzi, organizacji młodzieżowych oraz uczniów szkół średnich i praktykantów w całej Europie i zapewnienia im cennych kompetencji i umiejętności życiowych poprzez uczenie się przez całe życie, kształcenie zorientowane na osobę uczącą się oraz kształcenie pozaformalnego i nieformalnego, a także wolontariat i pracę z młodzieżą; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na osoby wywodzące się ze środowisk o niekorzystnym położeniu społeczno-gospodarczym, aby umożliwić im udział w programie, a także na osoby niepełnosprawne;
98. apeluje do Komisji o działania następcze w związku projektem „Karta Interrail na Europę na 18 urodziny” i zaproponowanie w następnych WRF specjalnego programu z odpowiednimi rocznymi środkami, które pokryłyby wszystkie wnioski o bezpłatną kartę kolejową złożone przez młodych Europejczyków kończących 18 lat w danym roku; podkreśla, że taki projekt stałby się kluczowym elementem rosnącej świadomości i tożsamości europejskiej, zwłaszcza w obliczu zagrożeń, takich jak populizm i rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji; ponownie stwierdza, że by osiągnąć cel takiego programu, od Komisji oczekuje się wniosku dotyczącego odpowiedniej podstawy prawnej;

99. oczekuje, że w okresie po 2020 r. Unia Europejska przejdzie z trybu zarządzania kryzysowego na stałą wspólną europejską politykę w dziedzinie azylu i migracji; podkreśla, że działania w tej dziedzinie powinny być objęte specjalnym instrumentem, jakim jest Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (AMIF); podkreśla, że przyszły fundusz, jak również odpowiednie agencje działające w wymiarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, muszą być wyposażone w odpowiedni poziom finansowania obejmujący całe następne WRF, aby sprostać kompleksowym wyzwaniom w tej dziedzinie; uważa ponadto, że AMIF powinien zostać uzupełniony o dodatkowe elementy dotyczące tego zagadnienia w ramach innych strategii politycznych, w szczególności poprzez europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne i instrumenty finansujące działania zewnętrzne, ponieważ żadne pojedyncze narzędzie nie może sprostać skali i złożoności potrzeb w tej dziedzinie; uznaje ponadto znaczenie programów kulturalnych, edukacyjnych, młodzieżowych i sportowych dla integracji uchodźców i imigrantów w społeczeństwie europejskim; zwraca się do Komisji o ocenę, czy można byłoby zwiększyć rolę europejskich miast w europejskiej polityce azylowej przez wprowadzenie systemu zachęt oferującego wsparcie finansowe na zakwaterowanie uchodźców i rozwój gospodarczy bezpośrednio dla miast w zamian za przyjmowanie uchodźców i osób ubiegających się o azyl;
100. uznaje europejską wartość dodaną współpracy w zakresie eliminowania wspólnych zagrożeń zdrowia publicznego; stwierdza, że żadne państwo członkowskie nie jest w stanie samodzielnie stawić czoła transgranicznym wyzwaniom zdrowotnym, i wzywa, by następne WRF odzwierciedlały odpowiedzialność UE w zakresie wdrażania celu zrównoważonego rozwoju nr 3 dotyczącego zdrowia publicznego, systemów opieki zdrowotnej oraz problemów zdrowotnych związanych ze środowiskiem oraz za wspieranie państw członkowskich w zwalczaniu wzrastających nierówności zdrowotnych; uważa, że – opierając się na pierwszych pozytywnych wynikach bieżącego programu w dziedzinie zdrowia – następne WRF powinny obejmować solidny program w dziedzinie zdrowia następnej generacji, uwzględniający te kwestie w wymiarze transgranicznym, np. przez osiągnięcie innowacyjnych rozwiązań służących świadczeniu opieki zdrowotnej (z uwzględnieniem cyfrowych technologii medycznych), takich jak europejskie sieci referencyjne, które zapewniają państwom członkowskim wsparcie w postaci wiedzy fachowej, wymiany danych, dowodów i dobrych praktyk; przypomina, że dobry stan zdrowia jest warunkiem wstępnym osiągnięcia innych celów wyznaczonych przez UE oraz że polityka w takich dziedzinach jak rolnictwo, środowisko naturalne, zatrudnienie, kwestie społeczne czy włączenie społeczne ma również wpływ na zdrowie Europejczyków; wzywa w związku z tym do wzmocnienia ocen wpływu na zdrowie oraz do współpracy międzysektorowej w następnych WRF w tej dziedzinie;

Silniejsze i zrównoważone rolnictwo i rybołówstwo

101. potwierdza, że unowocześniona wspólna polityka rolna ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa żywnościowego i niezależności żywnościowej, ograniczania odpływu ludności z terenów wiejskich i ochrony miejsc pracy, zrównoważonego rozwoju, zrównowazenia środowiskowego, rolnego i leśnego oraz dostarczania Europejczykom zdrowych, wysokiej jakości produktów żywnościowych po przystępnych cenach; zwraca uwagę, że zapotrzebowanie na żywność wzrosło, podobnie jak potrzeba wspierania rolników w przechodzeniu na praktyki rolnicze przyjazne dla środowiska i potrzeba przeciwdziałania zmianie klimatu; podkreśla potrzebę wspierania bezpieczeństwa dochodów rolników i wzmocnienia związku między WPR a

dostarczaniem dóbr publicznych; podkreśla, że WPR jest jedną z najbardziej zintegrowanych dziedzin polityki i jest finansowana głównie na szczeblu UE, a zatem zastępuje wydatki krajowe;

102. podkreśla, że budżet przeznaczony na WPR w następnych WRF powinien zostać co najmniej utrzymany na obecnym poziomie w UE-27 w cenach stałych; podkreśla, że nowe wyzwania, przed którymi stanie kolejna WPR, wymagają rozsądnego przydziału środków finansowych w oparciu o analizę obecnej polityki i przyszłych potrzeb; podkreśla, że płatności bezpośrednio generują wyraźną wartość dodaną UE i wzmacniają jednolity rynek poprzez unikanie zakłóceń konkurencji między państwami członkowskimi; sprzeciwia się jakiegokolwiek formie renacjonalizacji i krajowego współfinansowania płatności bezpośrednich w tym względzie; podkreśla potrzebę kontynuowania działań na rzecz utrzymania produkcji w sektorach o zasadniczym znaczeniu dla obszarów wrażliwych, zreformowania rezerwy kryzysowej dla rolnictwa, zwiększenia finansowania stosownie do reakcji na poszczególne kryzysy cykliczne we wrażliwych sektorach oraz stworzenia nowych instrumentów, które mogą ograniczyć niestabilność cen i zwiększyć finansowanie programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI); wzywa Komisję do kontynuowania procesu ujednoczenia płatności bezpośrednich oraz do zapewnienia koniecznych ram finansowych i prawnych dla łańcucha dostaw żywności w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych; zwraca uwagę, że obszary wiejskie w UE borykają się z poważnymi problemami, a zatem wymagają szczególnego wsparcia;
103. podkreśla społeczno-ekonomiczne i ekologiczne znaczenie sektora rybołówstwa, środowiska morskiego i „niebieskiej gospodarki” oraz ich wkład w zrównoważoną niezależność żywnościową UE pod względem zapewnienia zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury i rybołówstwa oraz łagodzenia wpływu na środowisko; wskazuje, że wspólna polityka rybołówstwa jest wyłączną kompetencją UE; podkreśla w związku z tym konieczność utrzymania specjalnego, znacznego, niezależnego i dostępnego funduszu na rzecz rybołówstwa w celu realizacji tej polityki; wzywa do ponownego ustanowienia programu szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI), ponieważ jest to bardzo ważny program dla najbardziej oddalonych regionów UE; domaga się co najmniej utrzymania poziomu środków finansowych przeznaczonych na sektor rybołówstwa w obecnych WRF oraz, jeśli pojawią się nowe potrzeby, zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na gospodarkę morską; ostrzega przed możliwymi negatywnymi skutkami twardego brexitu w tym sektorze; zauważa, że inne instrumenty finansowe, oprócz pomocy bezzwrotnej, mogłyby zapewnić dodatkowe możliwości finansowania;

Większa odpowiedzialność na świecie

104. podkreśla, że świat stoi przed wieloma wyzwaniami, takimi jak konflikty, ataki cybernetyczne, terroryzm i radykalizacja, dezinformacja, klęski żywiołowe, zmiany klimatu i degradacja środowiska, łamanie praw człowieka i nierówność płci; uważa, że Unia ponosi szczególną odpowiedzialność polityczną i finansową, która opiera się na prawdziwie europejskiej, opartej na zasadach i wartościach polityce zagranicznej oraz na wspieraniu stabilności, bezpieczeństwa, demokratycznych rządów i zrównoważonego rozwoju naszych partnerów, jak również na eliminacji ubóstwa i reagowaniu kryzysowym;
105. podkreśla, że aby Unia mogła odgrywać swoją rolę w strategii globalnej i strategii

rozszerzenia, polityki sąsiedztwa i rozwoju oraz reagowania na sytuacje nadzwyczajne, konieczne jest znaczne zwiększenie środków finansowych; oczekuje, że kolejne wieloletnie ramy finansowe będą odzwierciedlały bezprecedensowe potrzeby krajów objętych wschodnim i południowym sąsiedztwem, które zmagają się z konfliktami i konsekwencjami wyzwań związanych z migracją i uchodźcami; apeluje o przyznanie większych środków na zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na pomoc humanitarną wynikającą z klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, co pozwoli uniknąć luki między zobowiązaniami a płatnościami; uważa, że konieczne jest, aby Unia zwiększyła finansowanie dla Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA); podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia dodatkowych środków na finansowanie planu inwestycyjnego na rzecz Afryki w celu promowania wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz zrównoważonego rozwoju i w ten sposób wyeliminowania niektórych podstawowych przyczyn nielegalnej migracji;

106. przypomina, że unijna polityka rozwojowa UE opiera się na szeregu zobowiązań, w szczególności na celach zrównoważonego rozwoju, programie działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju, porozumieniu klimatycznym z Paryża oraz Konsensusie europejskim w sprawie rozwoju, a także na spójności polityki na rzecz rozwoju i zasadach skuteczności pomocy; zwraca uwagę na zobowiązanie UE i jej państw członkowskich do zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,7 % PKB do 2030 r., w tym 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej UE na rzecz integracji społecznej i rozwoju społecznego oraz 0,2 % unijnego DNB w oficjalnej pomocy rozwojowej dla krajów najsłabiej rozwiniętych;
107. zauważa, że pomoc rozwojowa może odegrać ważną rolę w zwalczaniu pierwotnych przyczyn migracji i przyczynianiu się do stabilności, uważa jednak, że oficjalna pomoc rozwojowa nie powinna być wykorzystywana do pokrycia kosztów związanych z uchodźcami ponoszonych wewnątrz; zwraca uwagę na potencjalną rolę oficjalnej pomocy rozwojowej w ułatwianiu uruchomienia finansowania z innych źródeł oraz podkreśla potrzebę większego zaangażowania sektora prywatnego poprzez ewentualną kontynuację planu inwestycji zewnętrznych w oparciu o jej ocenę;
108. popiera bezpośrednie finansowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, zwłaszcza w krajach trzecich, w których demokracja i praworządność są zagrożone; podkreśla w związku z tym, że instrumenty finansowania zewnętrznego powinny szybko reagować na zmiany polityczne i wzmacniać zasadę „więcej za więcej”;
109. jest gotów rozważyć uproszczoną i usprawnioną strukturę instrumentów finansowania zewnętrznego, o ile zwiększy ona przejrzystość, rozliczalność, skuteczność, spójność i elastyczność oraz będzie w zgodzie z celami leżących u ich podstaw polityk; apeluje o utrzymanie odrębnych instrumentów przeznaczonych na pomoc przedakcesyjną, sąsiedztwo, rozwój i pomoc humanitarną ze względu na ich szczególne cechy polityczne i finansowe; odnotowuje, że struktura ta powinna obejmować uwzględnienie w budżecie EFR z przekroczeniem uzgodnionych pułapów bez Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz bardziej przejrzyste włączenie odpowiednich funduszy i instrumentów powierniczych;
110. podkreśla znaczenie większej elastyczności w celu umożliwienia uruchomienie dodatkowych środków i szybkiego wdrażania finansowania; mógłby rozważyć, jako

część ogólnego zwiększenia instrumentów finansowania zewnętrznego, większą nieprzydzieloną rezerwę mającą na celu zwiększenie wewnętrznej elastyczności; podkreśla jednak, że takiej elastyczności nie można osiągać kosztem długoterminowych celów polityki, priorytetów geograficznych i tematycznych, przewidywalności długoterminowego finansowania, kontroli parlamentarnej oraz konsultacji z krajami partnerskimi i społeczeństwem obywatelskim;

Bezpieczeństwo, pokój i stabilność dla wszystkich

111. uważa, że nowy dział poświęcony bezpieczeństwu, pokojowi i stabilności dla wszystkich byłby wyrazem priorytetu nadanego przez Unię tej nowej odpowiedzialności politycznej, uznania jej specyfiki i osiągnięcia spójności między jej wymiarem wewnętrznym i zewnętrznym;
112. podkreśla, że poziom i mechanizmy finansowania w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego powinny zostać zwiększone od samego początku i na cały okres obowiązywania następných WRF, aby uniknąć systematycznego odwoływania się co roku do przepisów dotyczących elastyczności zawartych w WRF; wzywa do zapewnienia wystarczających środków organom ścigania (Europol, Eurojust i Cefpol) oraz do wyposażenia Europejskiej Agencji Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) w środki umożliwiające jej wdrażanie nowych obowiązków i zarządzanie nimi; podkreśla rolę Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zrozumieniu zjawisk radykalizacji postaw, marginalizacji, mowy nienawiści i przestępstw związanych z nienawiścią oraz reagowaniu na nie;
113. uważa, że następne WRF muszą wspierać utworzenie Europejskiej Unii Obrony; oczekuje na odpowiednie wnioski legislacyjne, po ogłoszeniu przez Komisję zapowiedzi w tej dziedzinie, w tym na specjalny program badań UE w dziedzinie obronności oraz program rozwoju przemysłowego uzupełniony inwestycjami państw członkowskich we wspólny sprzęt; potwierdza w tym kontekście swoje zdecydowane przekonanie, że dodatkowym priorytetem politycznym powinny towarzyszyć dodatkowe środki finansowe; przypomina, że zintensyfikowanie współpracy w dziedzinie obronności, łączenie badań i sprzętu oraz eliminacja powielania działań pobudzi strategiczną autonomię i konkurencyjność europejskiego sektora obronnego i będzie prowadzić do znacznego wzrostu wydajności, szacowanego często na około 26 mld EUR rocznie;
114. w kontekście zwiększonej uwagi poświęcanej bezpieczeństwu i obronności w Unii wnioskuję o ponowną ocenę wszystkich wydatków na bezpieczeństwo zewnętrzne; oczekuje w szczególności reformy mechanizmu Athena i Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce po włączeniu EFR do budżetu; z zadowoleniem przyjmuje niedawne zobowiązania państw członkowskich w ramach stałej współpracy strukturalnej i zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz do Komisji o wyjaśnienie kwestii przyszłego finansowania; wzywa do utworzenia kolejnego programu będącego sukcesorem Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, który koncentrowałby się na reagowaniu na sytuacje kryzysowe i budowaniu potencjału w zakresie bezpieczeństwa i rozwoju, przy jednoczesnym znalezieniu racjonalnego pod względem prawnym rozwiązania kwestii budowania potencjału wojskowego;

115. podkreśla pierwszoplanowe znaczenie unijnego mechanizmu ochrony ludności, który umożliwił skoordynowaną pomoc UE w obliczu klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka na terenie Unii i poza nią; wskazuje na niekwestionowaną wartość dodaną operacji ochrony ludności w skutecznym przeciwdziałaniu katastrofom, które występują coraz częściej i mają coraz bardziej złożony charakter, przy jednoczesnym stymulowaniu europejskiej solidarności wśród unijnych obywateli w trudnej sytuacji; z zadowoleniem przyjmuje najnowsze wnioski Komisji dotyczące zwiększenia ochrony ludności UE przez wzmocnienie gotowości i środków prewencyjnych, w tym przez ustanowienie specjalnej rezerwy zdolności operacyjnej na szczeblu Unii; nawołuje do wzmoczonych działań w tej dziedzinie w połączeniu z odpowiednim finansowaniem w ramach następnych WRF;

Skuteczna administracja w służbie Europejczyków

116. uważa, że silna, skuteczna i wysokiej jakości administracja publiczna jest niezbędna do realizacji polityki Unii, odbudowy zaufania i wzmocnienia dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i obywatelami na wszystkich szczeblach; podkreśla w tym kontekście rolę instytucji, w skład których wchodzi demokratycznie wybrani członkowie; przypomina, że według Trybunału Obrachunkowego instytucje, organy i agencje UE zmniejszyły liczbę pracowników o 5 %, zgodnie z planami zatrudnienia; jest zdania, że nie powinny one podlegać kolejnemu takiemu podejściu polegającemu na horyzontalnej redukcji zatrudnienia; wyraża zdecydowany sprzeciw wobec ponownego wprowadzenia tak zwanej puli realokacji na potrzeby agencji;
117. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podejmowane przez instytucje, organy i agencje, mające na celu dalszą poprawę skuteczności poprzez zacieśnienie współpracy administracyjnej i połączenie niektórych funkcji, co przynosi oszczędności w budżecie Unii; podkreśla, że w przypadku niektórych agencji można by osiągnąć dalszy wzrost wydajności, zwłaszcza dzięki ściślejszej współpracy między agencjami o podobnych zadaniach – takich jak nadzór nad rynkiem finansowym – i agencjami o wielu lokalizacjach; wzywa, w sposób bardziej ogólny, do szczegółowej oceny możliwości grupowania agencji w zależności od strategicznego charakteru ich misji i ich wyników w celu stworzenia synergii między agencjami, np. w odniesieniu do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w Paryżu;
118. uważa, że instytucje i organy UE powinny dążyć do równowagi geograficznej i równowagi płci;

* * *

119. wzywa Komisję do zaproponowania mechanizmu, w ramach którego państwa członkowskie, które nie przestrzegają wartości określonych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) mogą ponosić konsekwencje finansowe; ostrzega jednak, że beneficjenci końcowi budżetu Unii w żaden sposób nie mogą zostać dotknięci naruszeniami zasad, za które nie są oni odpowiedzialni; Jest zatem przekonany, że budżet Unii nie jest właściwym instrumentem przeciwdziałania nieprzestrzeganiu art. 2 TUE i że wszelkie możliwe konsekwencje finansowe powinny być ponoszone przez państwo członkowskie niezależnie od wykonania budżetu;
120. podkreśla, że wyeliminowanie dyskryminacji, a także nierówności płci i przemocy

uwarunkowanej płcią, ma zasadnicze znaczenie dla wypełnienia zobowiązań UE na rzecz Europy sprzyjającej integracji społecznej popiera zatem zobowiązania do uwzględniania aspektu płci i równości płci we wszystkich politykach UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, jak również wzmocnienie wymiaru budżetowego w zwalczaniu wszelkich przejawów dyskryminacji, ze szczególnym uwzględnieniem aspektu płci w ramach polityki migracyjnej i azylowej oraz zewnętrznej polityki UE;

121. podkreśla potrzebę zapewnienia kobietom dostępu do usług z zakresu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz zwrócenia szczególnej uwagi na specjalne potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania, w tym małoletnich oraz innych grup, takich jak społeczności LGBTI;
122. opowiada się za udzieleniem specjalnego wsparcia grupom docelowym znajdującym się w niekorzystnej sytuacji, z wyraźnym wyłączeniem praktyk segregacyjnych, zwłaszcza osobom niepełnosprawnym i Romom, a w szczególności opowiada się za tym, by określenie „Romowie” pozostało na liście beneficjentów EFS i EFRR;
123. zauważa, że ze względu na izolację od kontynentu europejskiego regiony najbardziej oddalone oraz kraje i terytoria zamorskie (KTZ) muszą stawić czoła szczególnym wyzwaniom naturalnym, gospodarczym i społecznym; uważa, że należy ustanowić dla nich środki dostosowane do ich potrzeb i należycie uzasadnione odstępstwa; apeluje o ciągłość wsparcia finansowego UE dla regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, zwłaszcza w ramach polityki spójności dla regionów najbardziej oddalonych i specjalnego instrumentu dla krajów i terytoriów zamorskich w celu zapewnienia im dostępu do programów badawczych oraz walki z konkretnymi wyzwaniami związanymi ze zmianami klimatycznymi, przed którymi stoją;
124. wzywa Komisję, by w trosce o należyte zarządzanie finansowe i przejrzystość budżetu Unii Europejskiej rozważyła stworzenie odpowiednich warunków w celu zapobiegania korupcji i nadużyciom finansowym dotyczącym funduszy UE; wyraża szczególne zaniepokojenie oszustwami celnymi, które spowodowały znaczną utratę dochodów dla budżetu Unii; zwraca się do państw członkowskich, które sprzeciwiły się unijnym ramom prawnym dotyczącym naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji, by ponownie rozważyły swoje stanowisko, aby umożliwić szybkie rozwiązanie tego problemu;

IV. Procedura i proces decyzyjny

125. przypomina, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie WRF wymaga zgody Parlamentu; podkreśla ponadto, że Parlament i Rada są dwoma równorzędnymi organami władzy budżetowej przy przyjmowaniu rocznego budżetu UE, podczas gdy prawodawstwo sektorowe ustanawiające zdecydowaną większość programów UE, w tym ich puli środków finansowych, jest przyjmowane w ramach zwykłej procedury ustawodawczej; oczekuje zatem procedury decyzyjnej w sprawie następnych WRF, która zabezpieczy rolę i prerogatywy Parlamentu określone w traktatach; podkreśla, że rozporządzenie w sprawie WRF nie jest odpowiednim miejscem do wprowadzenia zmian do rozporządzenia finansowego UE; wzywa Komisję, by przedstawiła oddzielną propozycję przeglądu rozporządzenia finansowego UE, w każdym przypadku, gdy istnieje potrzeba wprowadzenia zmian do tego rozporządzenia;

126. wyraża gotowość do natychmiastowego rozpoczęcia strukturalnego dialogu z Komisją i Radą w sprawie WRF na okres po 2020 r. w celu ułatwienia dalszych negocjacji i umożliwienia osiągnięcia porozumienia do końca obecnej kadencji Parlamentu; jest gotowy do przedyskutowania z Radą stanowisk przedstawionych w obecnej rezolucji, aby umożliwić lepsze zrozumienie oczekiwań Parlamentu wobec następnych WRF;
127. podkreśla, że wraz z propozycjami, które Komisja ma przedstawić w maju 2018 r., formalna decyzja w sprawie następnych WRF powinna zostać podjęta w ciągu jednego roku; uważa, że pomimo początkowych opóźnień w przedstawianiu wniosków Komisji należy zawczasu osiągnąć porozumienie co do ram na okres po 2020 r., aby wysłać ważny sygnał polityczny dotyczący zdolności Unii do dalszego budowania konsensusu w sprawie przyszłości UE i powiązanych środków finansowych; zaznacza, że harmonogram ten umożliwi m.in. szybkie przyjęcie wszystkich rozporządzeń sektorowych, umożliwiając tym samym rozpoczęcie nowych programów bez opóźnień w dniu 1 stycznia 2021 r; przypomina, że w poprzednich ramach finansowych nowe programy były zasadniczo uruchamiane kilka lat po rozpoczęciu okresu;
128. uważa, że nowo wybrany Parlament może, stanowiąc bezwzględną większością głosów swoich członków w ciągu sześciu miesięcy od wyborów europejskich, zwrócić się do Komisji o zaproponowanie zmiany przepisów sektorowych ustanawiających następne programy UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, przyjętych przez poprzednią kadencję;
129. w związku z tym podkreśla potrzebę niezwłocznego rozpoczęcia gruntownych dyskusji między tymi trzema instytucjami; podkreśla, że wszystkie elementy rozporządzenia w sprawie WRF, w tym pułapy wieloletnich ram finansowych, będą częścią negocjacji w sprawie WRF i powinny pozostać otwarte do czasu osiągnięcia ostatecznego porozumienia; przypomina w związku z tym krytyczne stanowisko Parlamentu wobec procedury prowadzącej do przyjęcia obecnego rozporządzenia w sprawie WRF oraz dominującą rolę, którą przyjęła na siebie Rada Europejska, podejmując nieodwołalną decyzję dotyczącą szeregu elementów, w tym pułapów WRF oraz pewnych przepisów dotyczących polityki sektorowej;
130. jest zdania, że procedury związane ze zbliżającymi się negocjacjami w sprawie WRF, a zwłaszcza zaangażowaniem Parlamentu na poszczególnych etapach tego procesu, powinny zostać niezwłocznie uzgodnione w trakcie prezydencji bułgarskiej i przed przedstawieniem wniosków w sprawie WRF; oczekuje w tym kontekście, że Komisja będzie przekazywać Parlamentowi taki sam zasób informacji, jaki jest udostępniany Radzie w odpowiednim czasie; uważa, że zasady te powinny ostatecznie zostać zapisane w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, tak jak ma to miejsce w przypadku rocznej procedury budżetowej;
131. uważa, że wymóg jednomyślności przy przyjmowaniu rozporządzenia w sprawie WRF stanowi rzeczywiste utrudnienie procedury; w związku z tym wzywa Radę Europejską do zastosowania klauzuli pomostowej przewidzianej w art. 312 ust. 2 TFUE w celu umożliwienia przyjęcia rozporządzenia w sprawie WRF większością kwalifikowaną; przypomina ponadto, że można zastosować również ogólną klauzulę pomostową, o której mowa w art. 48 ust. 7 TUE, w celu stosowania zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla, że zmiana na rzecz głosowania większością kwalifikowaną w głosowaniu za przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF byłaby zgodna z procesem decyzyjnym na potrzeby przyjmowania praktycznie wszystkich unijnych programów

wieloletnich, jak również rocznej procedury przyjmowania budżetu UE;

o

o o

132. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wydanie tymczasowe

P8_TA-PROV(2018)0089

Wytyczne dotyczące budżetu na rok 2019 – sekcja III

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2019, sekcja III – Komisja (2017/2286(BUD))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020¹,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami²,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002³,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej⁴,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2018⁵ i załączone do niego wspólne oświadczenia uzgodnione między Parlamentem, Radą i Komisją,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie wytycznych

---

¹ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

² Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

³ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁴ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁵ Dz.U. L 57 z 28.2.2018, s. 1.

- budżetowych na rok 2019 (06315/2018),
- uwzględniając art. 86a Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0062/2018),
- A. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie budżetu Unii na 2019 r., ostatniego w bieżącej kadencji parlamentarnej, zbiegną się z negocjacjami w sprawie następnych wieloletnich ram finansowych (WRF) oraz z reformą systemu zasobów własnych UE; mając na uwadze, że rok 2019 będzie szóstym rokiem obowiązywania WRF na lata 2014–2020;
- B. mając na uwadze, że obydwie organy władzy budżetowej powinny dołożyć starań o osiągnięcie w Komitecie Pojedynczym ambitnego i całościowego porozumienia w sprawie budżetu na 2019 r., aby pozytywnie wpłynąć na równoległe negocjacje i umożliwić osiągnięcie – przed końcem bieżącej kadencji parlamentarnej – porozumienia w sprawie WRF na okres po 2020 r. i w sprawie zasobów własnych;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z porozumieniem z grudnia 2017 r. w sprawie rozpoczęcia drugiego etapu negocjacji brexit nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na budżet na 2019 r., ponieważ zgodnie ze wspólnym sprawozdaniem UE i Zjednoczonego Królestwa¹ państwo to wniesie wkład we wdrażanie budżetu Unii na lata 2019 i 2020 i będzie uczestniczyć w tym wdrażaniu, jak gdyby nadal było członkiem Unii;
- D. mając na uwadze, że narastające ruchy populistyczne i ekstremistyczne w państwach członkowskich szerzą i podsycają fałszywe informacje o UE i jej budżecie, co wskazuje na potrzebę lepszego i przejrzystszego informowania;
- E. mając na uwadze, że obywatele przez lata negatywnie postrzegali działania mające służyć przezwyciężeniu kryzysu finansowego, społecznego i gospodarczego, tymczasem obecna poprawa koniunktury gospodarczej, będąca wynikiem skoordynowanych dążeń do wprowadzenia Europy na ścieżkę ożywienia gospodarczego, daje większą swobodę w planowaniu budżetowym;
- F. mając na uwadze, że w ostatnich latach Rada wielokrotnie przeczyła samej sobie, gdyż proponowała nowe priorytety polityczne dla UE, a jednocześnie była niechętna przeznaczaniu nowych środków na ich sfinansowanie; mając na uwadze, że nowe priorytety polityczne i przyszłe wyzwania dla UE powinny się finansować z dodatkowych środków, nie zaś przez zmniejszanie środków na istniejące, udane programy;
- G. mając na uwadze, że pod koniec obecnego okresu programowania finansowego realizacja wieloletnich programów nabierze tempa, a przez to zwiększy się zapotrzebowanie na odpowiednie zasoby finansowe;

Podjęmowanie wyzwań stojących przed UE i oczekiwania obywateli

---

¹ Wspólne sprawozdanie negocjatorów Unii Europejskiej i rządu Zjednoczonego Królestwa z dnia 8 grudnia 2017 r. z postępów poczynionych w pierwszym etapie negocjacji prowadzonych na mocy art. 50 TFUE w sprawie uporządkowanego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, TF50 (2017) 19 – Komisja do UE 27.

1. odnotowuje przezwyciężanie skutków kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego, umocnione przez dążenia UE i państw członkowskich do przywrócenia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, ale wymagające dalszych starań, aby znaleźć pozytywne odzwierciedlenie w życiu codziennym obywateli UE, z których wielu od szeregu lat dotkliwie doświadcza konsekwencji kryzysu; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na ludzi młodych i na osoby zagrożone ubóstwem lub bezrobociem, by zapewnić im odczuwanie korzystnych skutków tych działań, a tym samym zapobiegać wzrostowi nierówności społecznych i regionalnych; podkreśla w związku z tym, że należy zwrócić szczególną uwagę na zdolność poszczególnych regionów do czerpania korzyści z przyspieszenia wzrostu;
2. podkreśla, że, według danych Eurostatu, a wbrew twierdzeniom populistów obywatele UE z optymizmem postrzegają jej przyszłość; podkreśla, że Unia powinna wykonywać swoje zadania i obowiązki oraz aktywniej działać na rzecz poprawy jakości życia swoich obywateli, zarówno dziś, jak i w przyszłości, ale również lepiej chronić ich przed nieuczciwymi praktykami handlowymi i gospodarczymi na rynku globalnym, jednocześnie pomagając im czerpać z niego korzyści; podkreśla, że należy podjąć wyzwania dotyczące zmiany klimatu i zaradzić zagrożeniom dla bezpieczeństwa międzynarodowego; uważa, że aby spełnić te oczekiwania i wypełnić zobowiązania, UE musi lepiej funkcjonować w zakresie przysługujących jej kompetencji, aby wspierać tworzenie trwałego wzrostu i miejsc pracy oraz niwelować różnice poziomu życia wśród obywateli UE we wszystkich regionach, a jednocześnie w pełni realizować strategię „Europa 2020”, osiągać cele zrównoważonego rozwoju i wypełniać porozumienie paryskie; podkreśla konieczność przygotowania gospodarki europejskiej i obywateli UE na możliwości, jakie stwarza cyfryzacja; uważa, że ważnym wyzwaniem na rok 2019 jest również wyeliminowanie podstawowych przyczyn migracji oraz położenie kresu różnego rodzaju dyskryminacji, w tym dyskryminacji kobiet i osób LGBTI;

Przygotowanie zrównoważonej przyszłości oraz większa solidarność w obrębie UE i poza jej granicami

Zrównoważona przyszłość

3. uważa, że w budżecie UE na 2019 r. należy wzmocnić wszystkie odpowiednie instrumenty walki z bezrobociem wśród młodzieży, szczególnie w tych regionach UE, które są słabiej rozwinięte gospodarczo, ze szczególnym uwzględnieniem doskonalenia umiejętności z zakresu przedsiębiorczości oraz umiejętności zawodowych i mobilności, uznawania kwalifikacji na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia zawodowego, a także wsparcia wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, tworzenia miejsc pracy, inwestycji w infrastrukturę, innowacyjności, badań naukowych oraz MŚP; podkreśla, że bezrobocie wśród młodzieży, mające znaczne konsekwencje społeczne, to jedno z największych wyzwań na szczeblu europejskim;
4. uważa, że priorytetami w budżecie UE na 2019 r. powinny być: wzrost gospodarczy, innowacyjność, konkurencyjność, bezpieczeństwo, walka ze zmianą klimatu, przechodzenie na odnawialne źródła energii oraz migracja;
5. popiera dawanie młodym ludziom większych możliwości udziału w działaniach solidarnościowych; apeluje, by po planowanym na 2018 r. przyjęciu przepisów o Europejskim Korpusie Solidarności inicjatywę tę szybko uruchomić i w pełni wdrożyć;

6. wyraża zadowolenie, że na stanowczy wniosek Parlamentu w wyniku postępowania pojednawczego w sprawie budżetu UE na 2018 r. pierwotnie zaproponowany przydział środków dla Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych zwiększono o nowe środki w wysokości 116,7 mln EUR, co daje łącznie na 2018 r. kwotę 350 mln EUR, lecz podkreśla, że należy usprawnić wdrażanie środków, których wykorzystanie jest opóźnione; sprzeciwia się interpretacji programowania finansowego na rok 2018 przedstawionej przez Komisję w aktualizacji technicznej programowania finansowego na lata 2019–2020 po przyjęciu budżetu na 2018 r., zgodnie z którą wspomniane zwiększenie środków oznacza wykorzystanie środków na kolejne lata w początkowym okresie realizacji, i oczekuje, że Komisja wywiąże się z obietnic złożonych Parlamentowi na koniec postępowania pojednawczego w 2017 r.; oczekuje, że w projekcie budżetu na 2019 r. znajdą się ambitniejsze założenia dotyczące walki z bezrobociem młodzieży oraz należyte wyważone zostaną zmiany w poziomie zdolności absorpcyjnej w tej dziedzinie i polityczna wola wsparcia dla tej kwestii; przypomina, że Komisja zobowiązała się, że zaproponuje dalsze zwiększenie finansowania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w formie budżetu korygującego, jeżeli pozwoli na to zdolność absorpcyjna inicjatywy w 2018 r.; nalega, by państwa członkowskie i Komisja dopasowywały oferty zatrudnienia, kształcenia lub szkolenia do profilu uczestników i zapotrzebowania na rynku pracy, by uczestnicy znaleźli trwale zatrudnienie;
7. wzywa Komisję, by na potrzeby procedury w 2019 r. udostępniła dane finansowe dotyczące wdrażania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w rozbiciu na wkłady poszczególnych krajów w celu uzupełnienia dostępnych już danych o kosztach całkowitych; wzywa Komisję do poprawy synergii między Inicjatywą na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Europejskim Funduszem Społecznym i budżetami krajowymi państw członkowskich, aby zapewnić, że Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych nie będzie zastępować krajowego finansowania działań skierowanych do młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nie szkolącej się (NEET);
8. uważa, że powstały przed 30 laty program Erasmus+ nadal jest – obok programów UE w dziedzinie kultury – najważniejszym programem wspierania mobilności ludzi młodych, uczenia o najważniejszych europejskich wartościach i wpajania ich młodym ludziom, na co wskazuje liczba otrzymywanych wniosków, przekraczająca możliwości finansowania; jest zdania, że należy jeszcze bardziej zwiększyć (przynajmniej podwoić) budżet programu Erasmus+ na rok 2019, aby móc pozytywnie rozpatrzyć kwalifikowane wnioski, zwłaszcza w dziedzinie uczenia się przez całe życie;
9. uważa, że badania naukowe, konkurencyjność i MŚP mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; podkreśla w związku z tym znaczenie tworzenia dla przedsiębiorstw w UE, zwłaszcza dla MŚP, warunków sprzyjających innowacyjności, badaniom naukowym i inwestycjom, aby stworzyć w UE gospodarkę mogącą naprawdę konkurować na szczeblu ogólnoeuropejskim; podkreśla znaczenie zwiększenia budżetu w dziale 1a oraz środków na pomyślnie realizowane programy, np. „Horyzont 2020” i programy wspierające MŚP, w tym program UE na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME), w którym kandydaci ubiegający się o wsparcie są znacznie liczniejsi niż beneficjenci; podkreśla znaczenie uwzględnienia szczególnych wymogów i niewielkich zasobów administracyjnych MŚP przy tworzeniu programów dla MŚP; uważa, że wymaga tego szybko zmieniające się i wysoce konkurencyjne otoczenie oraz głębokie zmiany zachodzące we wszystkich sektorach w wyniku cyfryzacji; zauważa, że

europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne również przyczyniają się do realizacji wszystkich tych priorytetów;

10. podkreśla, że inwestycje w badania naukowe i innowacyjność to warunek osiągnięcia prawdziwej konkurencyjności w UE; ubolewa, że niepokojąco mało wniosków jest rozpatrywanych pozytywnie, przez co finansowanie ze środków UE otrzymuje mniej dobrych jakościowo projektów z dziedziny badań naukowych i innowacyjności; w związku z tym podkreśla, że należy zapewnić odpowiedni poziom środków na program „Horyzont 2020”;
11. wskazuje na możliwości wzrostu gospodarczego, jakie niesie ze sobą transformacja technologiczna, i apeluje, by budżet UE odgrywał odpowiednią rolę we wspieraniu cyfryzacji przemysłu europejskiego oraz upowszechnianiu umiejętności cyfrowych i przedsiębiorczości;
12. przyznaje, że MŚP są podstawą gospodarki europejskiej i będą w dalszym ciągu odgrywać decydującą rolę w tworzeniu miejsc pracy i zapewnianiu wzrostu w całej UE; apeluje w związku z tym, by w 2019 r. zwiększyć środki na program COSME, zważywszy na powodzenie tego programu;
13. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie i przedłużenie funkcjonowania Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), którego zwiększony fundusz gwarancyjny odgrywa kluczową rolę w zmniejszaniu luki inwestycyjnej w UE; przypomina, że fundusz gwarancyjny EFIS finansuje się po części kosztem programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę”, mimo że oba te programy mają długoterminowy i przyszłościowy charakter; podkreśla, że Parlament od dawna jest zdania, że wszelkie nowe inicjatywy muszą być finansowane z nowych środków, a nie za pomocą przesunięć, oraz że uszczerbek dla dotychczasowych programów należy korygować w ramach rocznej procedury budżetowej; przypomina, że należy w jak największym stopniu anulować cięcia w tych programach;
14. podkreśla, że EFIS o przedłużonym okresie obowiązywania powinien osiągnąć w 2019 r. znaczne postępy w zwiększeniu zasięgu geograficznego, by wszystkie regiony mogły w równym stopniu korzystać z dźwigni finansowej, jaką daje gwarancja budżetowa UE; wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia reform strukturalnych, które poprawią otoczenie inwestycyjne i lokalne możliwości skutecznego wykorzystania we wszystkich regionach wsparcia udzielanego z EFIS;
15. z zadowoleniem przyjmuje niedawne zobowiązanie państw członkowskich do odnowienia programu UE w dziedzinie obrony, który służy zwiększaniu zarówno miękkiej, jak i twardej siły, a także uważa, że program ten odpowiada na obawy obywateli dotyczące bezpieczeństwa wobec coraz większej niestabilności na świecie, którą pogłębiają nowe rodzaje zagrożeń; popiera niedawną inicjatywę Komisji dotyczącą europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego, co ma być pierwszym krokiem do utworzenia europejskiego funduszu obronnego; domaga się, by program ten finansowano wyłącznie z nieprzydzielonych marginesów lub instrumentów szczególnych, a nie za pomocą przesunięć środków z dotychczasowych programów;
16. podkreśla, że zapewnianie bezpieczeństwa wewnętrznego musi pozostać priorytetem Unii, i wzywa do zwiększenia finansowania tego ewoluującego obszaru polityki; wyraża przekonanie, że UE musi więcej inwestować w umacnianie swoich granic i

zarządzanie nimi, zacieśnianie współpracy między organami ścigania i organami krajowymi oraz zwalczanie terroryzmu, radykalizacji i przestępczości zorganizowanej, przez wdrożenie odpowiednich i nowoczesnych cyfrowych systemów informacyjnych; podkreśla w związku z tym rolę Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz potrzebę odpowiedniego finansowania agencji działających w dziedzinie granic, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; przypomina, że pula środków finansowych tego instrumentu na 2018 r. została znacznie zmniejszona;

17. apeluje o zwiększenie środków finansowych na walkę ze zjawiskiem radykalizacji, która podsyca brutalny ekstremizm w Unii; jest zdania, że cel ten można osiągnąć przez wspieranie integracji oraz zwalczanie dyskryminacji, rasizmu, ksenofobii, fundamentalizmu oraz przejawów nienawiści w mowie i w piśmie;
18. z zadowoleniem przyjmuje rolę odgrywaną przez Fundusz Azylu, Migracji i Integracji; apeluje o przyznanie na ten fundusz odpowiednich środków budżetowych w 2019 r., by wspierać godne przyjmowanie osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich, sprawiedliwe strategie powrotów, programy przesiedleń, politykę legalnej migracji oraz promowanie skutecznej integracji obywateli państw trzecich, a także rozwiązywanie problemu nielegalnej imigracji; potwierdza znaczenie dysponowania ukierunkowanymi środkami finansowymi na zwalczanie pierwotnych przyczyn kryzysu migracyjnego i uchodźczego; w związku z tym podkreśla, że z budżetu UE należy finansować działania w krajach pochodzenia migrantów oraz w krajach przyjmujących uchodźców, w tym (lecz nie wyłącznie) działania mające na celu przeciwdziałanie ubóstwu, bezrobociu, wyzwaniom edukacyjnym i gospodarczym oraz niestabilności;
19. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku mającego zapewnić na szczeblu europejskim solidarność finansową z ofiarami aktów terroryzmu i ich rodzinami;
20. przypomina znaczenie agencji UE w zapewnianiu realizacji priorytetów legislacyjnych UE, a tym samym w osiągnięciu celów polityki UE, związanych np. z konkurencyjnością (zatrudnienie, zrównoważony wzrost, unia energetyczna), migracją (azyl, zarządzanie transgraniczne), wspieraniem praw podstawowych (ochrona danych) i bezpieczeństwem (cyberprzestępczość, narkotyki, oszustwa, pranie pieniędzy, terroryzm, współpraca sądowa, współpraca policyjna, wsparcie wielkoskalowych systemów informacyjnych); oczekuje, że negocjacje w sprawie budżetu na 2019 r. pozwolą zapewnić agencjom i innym organom UE realistyczne i wystarczające środki operacyjne i administracyjne, które umożliwią im podołać obowiązkowi, w tym wypełniać coraz liczniejsze zadania i sprostać coraz większemu wolumenowi pracy; wzywa do przydzielenia zasobów wystarczających do zapewnienia właściwego wdrożenia i funkcjonowania Prokuratury Europejskiej; wzywa, w ujęciu bardziej ogólnym, do przeprowadzenia dokładnej oceny strategicznych interesów i zadań wszystkich agencji oraz możliwości zgrupowania agencji stosownie do strategicznego charakteru ich zadań i wyników; ponownie zauważa, że rok 2018 jest ostatnim rokiem obniżania liczby pracowników o 5 % oraz korzystania z „puli realokacji”; oczekuje, że w budżecie na 2019 r. Komisja i Rada powstrzymają się od dalszych cięć środków dla agencji;
21. uważa, że w sytuacji gdy kluczowe podmioty, np. USA, niechętnie wywiązują się ze zobowiązań do walki ze zmianą klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim, budżet na 2019 r. musi pozwolić UE zdecydowanie zmierzyć się z tym problemem, jednym z największych problemów naszego pokolenia, dzięki dodatkowemu wsparciu

finansowemu na takie inicjatywy jak program działań na rzecz klimatu LIFE, ECOPOTENTIAL i „Czyste niebo”; podkreśla, że wydatki na ten cel należy traktować jak inwestycje długoterminowe, a nie jak koszty, oraz że Europejski Trybunał Obrachunkowy i Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych stwierdziły, że UE daleko do osiągnięcia celu dotyczącego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa Komisję, by dążyła do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego oraz długoterminowych celów klimatycznych samej UE przez uzyskanie docelowego poziomu 20 % wydatków na rzecz klimatu w obecnych WRF (na lata 2014–2020); podkreśla w tym względzie, że wkład na 2019 r. powinien zdecydowanie przewyższać ogólny cel, aby zbilansować mniejsze środki z pierwszych lat WRF, oraz że należy w pełni zoptymalizować mechanizm uwzględniania zmiany klimatu we wszystkich dziedzinach polityki;

Większa solidarność w odpowiedzi na wyzwania społeczne, terytorialne i globalne

22. jest zdania, że budżet UE powinien wspierać starania państw członkowskich w takich obszarach jak bezrobocie i opieka zdrowotna dzięki przeznaczeniu odpowiednich środków na programy służące zwalczaniu nierówności, łagodzeniu najdotkliwszych form ubóstwa, zwłaszcza w najbardziej odizolowanych i podatnych na zagrożenia grupach ludności, a szczególnie wśród dzieci, oraz umożliwianiu obywatelom nabywania umiejętności niezbędnych, by dostosować się do cyfryzacji;
23. podkreśla, że należy zwiększyć wsparcie dla unijnych programów pobudzających wzrost gospodarczy i tworzenie długoterminowych miejsc pracy wysokiej jakości, zwłaszcza dla ludzi młodych, uzupełniając starania państw członkowskich o zapewnienie zróżnicowanych umiejętności zawodowych, a nie wczesnej specjalizacji, co zwiększa odporność i umożliwia dostosowanie społeczne, a jednocześnie przeciwdziała regresowi demograficznemu i niedoborom wykwalifikowanej siły roboczej w niektórych sektorach oraz służby trwałości systemów opieki społecznej; zauważa, że rozważenie specjalnych, dostosowanych do potrzeb środków może okazać się użyteczne w sektorach lub regionach, które przeżywają szczególne trudności lub stały się znacznie bardziej podatne na zagrożenia;
24. przypomina o postępującym procesie starzenia się ludności oraz wzroście liczby osób – zwłaszcza osób starszych – potrzebujących specjalnej i ukierunkowanej opieki; wzywa Komisję do zwiększenia środków wspierających podejmowanie wyzwań demograficznych i ponownie wyraża poparcie dla takich inicjatyw jak „wioski dla osób cierpiących na demencję”, gdzie już na wczesnym etapie zapewnia się należytą opiekę;
25. uważa, że dyskryminacja ze względu na płeć, zwłaszcza na rynku pracy, nie tylko jest sprzeczna z wartościami UE, ale stanowi również czynnik poważnie hamujący wzrost gospodarczy, ponieważ pozbawia kobiety możliwości wykonywania użytecznej działalności zawodowej; podkreśla kluczowy wkład upodmiotowienia kobiet w tworzenie bardziej integracyjnych, sprawiedliwych i pokojowych społeczeństw, rozwijających się w sposób bardziej zrównoważony; oczekuje, że budżet na 2019 r. będzie wspierał przedsiębiorczość kobiet i sprzyjał dostępowi kobiet do finansowania ze środków UE, np. w programach COSME i „Horyzont 2020”, oraz rozszerzy politykę spójności, by wesprzeć dalsze inwestycje w edukację, opiekę nad dziećmi i infrastrukturę służby zdrowia, co pomoże kobietom godzić życie prywatne i zawodowe;
26. ponownie wyraża zaniepokojenie opóźnieniami we wdrażaniu polityki spójności, przez

którą wyraża się solidarność terytorialna UE i która jest głównym obszarem jej polityki inwestycyjnej, ale przyznaje, że w roku 2017 po raz pierwszy przyspieszono wdrażanie programów europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, i ma nadzieję, że ta tendencja utrzyma się w latach 2018–2019; uważa, że należy przewidzieć wystarczające środki na płatności, aby wdrażanie tej polityki przebiegało bez zakłóceń;

27. przypomina o znacznym wkładzie Unii we wspieranie pokoju i pojednania w Irlandii, w szczególności za pośrednictwem programów PEACE i INTERREG, przeznaczonych dla Irlandii Północnej i hrabstw granicznych na południu; apeluje o pełne poszanowanie podjętych wcześniej zobowiązań, jak w przypadku porozumienia wielkopiątkowego, w odniesieniu do praworządności i demokracji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dalej wspierały proces pokojowy przez kontynuację finansowania programu PEACE i powiązanych programów;
28. zwraca uwagę, że wspólna polityka rolna (WPR) to jeden z fundamentów integracji europejskiej i że od lat zapewnia ona zaopatrzenie obywateli europejskich w bezpieczną żywność wysokiej jakości, właściwe funkcjonowanie jednolitego rynku rolnego oraz zrównoważony rozwój regionów wiejskich; przypomina, że środki finansowe WPR przyczyniają się w szczególności do rentowności rolnictwa i stabilności UE;
29. w związku z tym wzywa Komisję, by dalej wspierała rolników w całej Europie w radzeniu sobie z niespodziewanymi wahaniami na rynku oraz zapewnieniu dostaw bezpiecznej żywności wysokiej jakości; domaga się poświęcenia dostatecznej uwagi drobnym rolnikom i rybakom;
30. uważa, że regionalizacja i cele społeczno-gospodarcze muszą odgrywać większą rolę we wspólnej polityce rybołówstwa oraz że należy zwiększyć zakres Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego; wzywa Komisję, by ułatwiła dostęp do finansowania i uprościła procedury; wyraża szczególne zaniepokojenie potencjalnym niekorzystnym wpływem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej na rybołówstwo, zwłaszcza w sąsiednich przybrzeżnych państwach członkowskich;
31. z zadowoleniem przyjmuje propozycję rozszerzenia zakresu i wzmocnienia Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności; uważa, że wzmocnienie Mechanizmu Ochrony Ludności ma ogromne znaczenie dla szybszego i spójniejszego reagowania w dziedzinie ochrony ludności na szczeblu unijnym, w zakresie zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, gotowości i reagowania na nie w Unii i poza nią;
32. oczekuje, że w wykonaniu budżetu większy nacisk położony zostanie na trwające procedury i obecne środki w związku z ograniczonymi zasobami oraz apelami do UE o przejęcie większej odpowiedzialności, by zapewnić szybkie i oszczędne wypełnianie zobowiązań finansowych;
33. uważa, że agencje, programy i polityki UE dotyczące zarządzania przepływami migrantów i uchodźców, a także kontroli granicznej powinny otrzymać odpowiednie zasoby finansowe i ludzkie, aby poradzić sobie z obecnym kryzysem uchodźczym, w którym oczekuje się, że państwa członkowskie również przyjmą na siebie część odpowiedzialności zgodnie z zasadą podziału obciążenia i z konwencjami genewskimi; jest zdania, że jeśli UE chce znaleźć długoterminowe rozwiązanie, to powinna również wykazać się solidarnością zewnętrzną, tworząc warunki dla pokoju i dobrobytu w

krajach pochodzenia dzięki większemu naciskowi na politykę inwestycji i rozwoju, zwłaszcza przez wdrożenie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI) i instrumentu na rzecz pomocy humanitarnej; uznaje znaczenie i szczególną wartość polityki na rzecz rozwoju, której priorytetami są: eliminacja ubóstwa, edukacja, zdrowie i rozwój gospodarczy; podkreśla potrzebę wspierania działań i programów UNRWA; podkreśla, że jednym z warunków zachowania stabilności i dobrobytu w UE jest jej stabilne sąsiedztwo; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia priorytetowego charakteru inwestycji w krajach sąsiadujących z UE w celu wsparcia dążeń do rozwiązania głównych problemów w tym obszarze: wyzwań migracyjnych i uchodźczych oraz rozwoju w południowym sąsiedztwie i niestabilności w sąsiedztwie wschodnim, częściowo spowodowanej rosyjską polityką zagraniczną, sprzeczną z prawem międzynarodowym oraz demokratycznymi i standardami praw człowieka; podkreśla, że nowe priorytety polityczne i przyszłe wyzwania dla UE, takie jak bezpieczeństwo i obrona, powinny być finansowane z nowych środków, a nie przez cięcia w dotychczasowych, skutecznych i ważnych obszarach polityki i programach, takich jak pomoc rozwojowa i humanitarna czy polityka sąsiedztwa; podkreśla ponadto, że polityka bezpieczeństwa i rozwoju wzajemnie na siebie oddziałują, oraz że obie w istotnej mierze warunkują tworzenie dobrze funkcjonującego państwa, a także dobrze funkcjonujących, wolnych od korupcji struktur administracyjnych oraz minimalnych norm w sferze społecznej, zdrowotnej i gospodarczej;

34. podtrzymuje swoje stanowisko, że pomocnicze mechanizmy budżetowe, np. fundusze powiernicze i inne podobne instrumenty, stanowią obejście procedury budżetowej, zmniejszają przejrzystość w zarządzaniu budżetem i ograniczają prawo Parlamentu do skutecznego kontrolowania wydatków; uważa w związku z tym, że te zewnętrzne instrumenty, powstałe w ostatnich kilku latach, muszą być włączone do budżetu Unii i że należy znaleźć alternatywne rozwiązania, aby umożliwić Unii szybkie reagowanie w sytuacjach kryzysowych i pokryzysowych na szczeblu międzynarodowym;
35. podkreśla, że Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) powinien między innymi i przede wszystkim ułatwiać reformy polityczne i gospodarcze w krajach objętych procesem rozszerzenia; w związku z tym zachęca Komisję, by w projekcie budżetu na rok 2019 kontynuowała ocenę funduszy IPA z uwzględnieniem pogarszającej się sytuacji polityczną w Turcji oraz pilnej potrzeby rozwiązania problemu rosnącej radykalizacji w państwach bałkańskich;

Oczekiwania wobec procedury budżetowej 2019

36. zwraca się do Komisji, by nadal była uczciwym mediatorem na każdym etapie procedury oraz by rzetelnie i precyzyjnie wdrażała decyzje władzy budżetowej;
37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po śródkresowym przeglądzie WRF i wbrew konkluzjom Rady z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2019 procedura na rok 2018 wykazała, że władza budżetowa może w pełni korzystać ze swoich prerogatyw, aby w rocznej procedurze budżetowej określać wysokość i przeznaczenie budżetu UE;
38. uważa, że jako organ władzy budżetowej wybierany bezpośrednio przez obywateli Parlament Europejski powinien odgrywać przypisaną mu rolę polityczną oraz przedstawiać propozycje projektów pilotażowych i działań przygotowawczych

wyrażające jego polityczną wizję przyszłości; zobowiązuje się w tym kontekście, że zaproponuje pakiet projektów pilotażowych i działań przygotowawczych opracowany w ścisłej współpracy ze wszystkimi swoimi komisjami, aby znaleźć właściwą równowagę między wolą polityczną a techniczną wykonalnością, którą ocenia Komisja;

39. oczekuje, że podstawą negocjacji w sprawie budżetu na 2019 r. będą wspólne ambicje polityczne i solidarność oraz że podczas tych negocjacji uwzględni się wartość dodaną programów i strategii politycznych UE; uważa, że cel ten można osiągnąć tylko wtedy, gdy strony negocjacji będą szybko informowane o stanowisku drugiej strony, będą rozpoczynać negocjacje na jak najwcześniejszym etapie i wykażą gotowość do kompromisu;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.